

**KATLİAMIN VE AYAKLANMANIN
4. YILINDA**

GAZİ

**DİRENMEYE,
HESAP SORMAYA DEVAM EDİYOR**

KATİLLERİ İSTİYORUZ!

**KATLIAMIN
VE AYAKLANMANIN
4. YILINDA**

GAZİ

**DİRENMEYE
HESAP SORMAYA
DEVAM EDİYOR**

GAZİNİN SESİ

Bilgi Dizisi -1

Basıldığı Yer: Başak Ofset
İstanbul, 1999

Boran Yayınevi
Adres: Alemdar Mah. Hamam Sok. No:4/4
Cağaloğlu/İstanbul

Gazi ve Ümraniye Şehitlerinin Anısına

Gazi'nin Sesi olarak "Bilgi Dizisi" şeklinde düşündüğümüz bir kitap-broşür dizisinin ilk çalışması olarak "Katliamın ve Ayaklanmanın 4. Yılında GAZİ" broşürünü sunuyoruz. Gazi'nin Sesi olarak en başta Gazi'yi anlatmalıydık elbette. Türkiye'nin dört bir yanındaki halk sık sık televizyon ekranlarında Gazi'ye ilişkin bir habere tanık olur.

Ama bu haberler ne yeni yatırımlara, ne bir işyerinin açılışına ilişkin haberler değildir. Ya zulüm haberdir Gazi'de, ya direniş; veya ikisi birden.

1995'in 12 Mart'ı ve onu izleyen günler böyle günlerdi işte Gazi'de. Broşürümüzde o katliam ve ayaklanma günlerini özet olarak da olsa yeniden hatırlattık. Ve o günden bugüne Gazi'de yaşanan belli başlı gelişmeleri, **Gazi'nin bugününü anlattık.**

Tanık olmuş ya da duymuşuzdur ki, farklı yerlerde Gazi'ye ilişkin haberler izlenirken "Neymiş bu Gazi ya" diye sorulur sık sık. Belli yanlarıyla sınırlı da olsa bu sorunun da cevabı var broşürümüzde. Ama özetleyelim yine de. Gazi yoksulluk, yoksunluktur, zulüm altında olmaktadır.

Gazi, bunları kabullenmemektir. Direniştir Gazi, mücadeledir. Örgütlenmedir. Halk Meclisi'dir.

Gazi Alevi Sünni, Kürt Türk halkımızın birlikteliğidir. Gazi şehitlerdir.

Gazi, geleceğimize uzanan yolda bedellerle yaratılmış bir örnektir. Gazi'nin ve Gazi'lilerin çağrısı şudur: ÖRGÜTLENELİM, BİRLEŞELİM. HAK VE ADALET İÇİN SAVAŞALIM! GAZI'NİN SESİ bu çağrıyı halkımıza ulaştırıyor.

ÖNSÖZÜMÜZ

ADALET İSTİYORUZ

Dört yıl geçti aradan. Dört koca yıl.

Dört yıl önce, tarihler 1995'in 12 Mart'ını gösterirken Gazi'de kontrgerillanın namlularından çıkan kurşun sesleri duyuldu.

Kurşun seslerinin yerini çok kısa süre sonra direniş sloganları aldı.

Katliam ve direniş, aynı anlarda, aynı günlerde yaşandı.

11 canlarını şehit verdi Gazililer.

Ümraniye şehitlerinin kam karıştı isyana.

Aradan dört yıl geçti.

Dört yaz, dört bahar, dört kış.

Susurluk geçti aradan.

Onlarca dava, onlarca yolculuk geçti.

Onlarca kez Gazi'nin meydanları, caddeleri doldu boşaldı.

Binlerce kez haykırdı Gazi halkı: "Adalet İstiyoruz!"

Yoktu adalet.

BİR HALK ADALETSİZ YAŞAYAMAZ

Bu düzende adalet yoktu.

Yürüdüler, ışıklarını söndürdüler, bunu gördüler.

Duruşma salonlarını doldurdular; bunu gördüler. Bir ülke adaletsiz olamaz.

Bir halk adaletsiz yaşayamaz.

Bunu bildi, bunu söyledi Gazililer.

Bunu bildiklerinden, hak ve adalet için mücadeleden asla vazgeçmediler.

Çok şey biliyordu Gazililer, çok şey görmüş, çok şey yaşamışlardı.

Bunun için çok baskılara maruz kaldılar.

Bu ülkede bilmek, bilinçli olmak, hele ki bildiklerini meydanlarda haykırmak, tehlikeliydi devlete göre.

Yine bu devlete göre meydanlara çıkıp hak ve adalet istemenin karşılığı ise baskıydı, terördü, zulümdü, ölümdü.

Gazi halkı, bunu da bile bile alanlara çıkmaktan, gerçeği haykırmaktan vazgeçmedi.

Adalet istiyor Gazililer.

Gazililer katilleri istiyor!

UNUTMAMAK DİRENMEKTİR

Dört yıl geçti aradan.

Gazi, bütün bu aylar, mevsimler, yıllar boyunca katliamı unutmadı.

Gazi şehitlerini unutmadı. Hep aklında, hep yü-

reğindeydi onlar.

Çoğu Gazi mezarlığındaydı.

Gazi'nin yiğit halkı, katliamın birinci yıldönümünde Gazi şehitliğini açarak gösterdi unutmadığını.

Ama unutturmaya çalışıyordu devlet.

Katil, kontrgerillacı niteliğini gizlemek için katliamı unutturmak istiyordu.

Örnek olmasın diye, halkın kahramanca direnişini unutturmak istiyordu.

Unutmamak, direnmektir.

Direnmek ise örgütlülükle mümkündür.

1996'nın Ekim'inde Gazi Halk Meclisi kuruldu.
Ayaklanma örgütleniyordu. Hesap örgütlü olarak
sorulacaktı.

ARTIK HERŞEYİ BİLİYORUZ

Dört yıl geçti aradan. Artık
bilinmeyen hiçbir şey yok.
Katiller biliniyor. Emri ve-
renler, katliamı tezgahla-
yanlar biliniyor. Gazi'den
yaklaşık 20 ay

sonra bir kamyonun bir
mercedese çarpmasıyla ortaya saçılan gerçekler,
bilinenleri, gün ışığına çıkardı.

Katiller, emredenler ve tetikçiler, resmi evraklara geç-
tiler.

Devlet bunları görmezden geldi. Çünkü resmen suçla-
nan da kendisiydi.

Ama tarih kaydetti bunları.

Gazilinin bilinci kaydetti.

Halktan yana bir beyni ve yüreği olan herkes Susur-
luk'takinin devlet olduğunu gördü.

Susurluk düzeni adaletsizlikti.

Adalet istedi Gazili.

Adalet için bağımsız, demokratik bir ülke istedi.

Hala istiyor.

Kazanana kadar isteyeceğiz.

KATİLLERİ İSTİYORUZ

Şimdi katilleri istiyor Ga-
zi halkı.

Türkiye halkı katilleri is-
tıyor.

Maraş'ların, Sivas'ların,
16 Mart'ların, Gazi'lerin

katillerini istiyor.

Hiçbir şeyle oyalanamaz, hiçbir şeyle aldatılamaz Ga-

zi; katilleri istiyoruz.

1995'in 12 Mart'ında kahvehaneleri kurşunlayanları, ayaklandığımızda "hedef gözeterek" ateş açıp kanımızı Gazi'ye akıtanları istiyoruz.

Ama yalnız onları değil; emredenleri, bu kontrgerilla politikalarını belirleyen en tepedekileri de istiyoruz.

Elimiz katillerin yakasında.

**HESABIMIZ
MAHŞERE
KALMAYACAK!**

Katilleri koruyor devlet.
Yani devlet, kendini koruyor.

Peki, bu hesap mahşere mi kalacak? Hayır! Asla!

Biz Gazi'nin yoksulları,

Biz Gazi'nin esnafı, işçisi, memuru, işsizi, yaşlısı, genci, çocuğu,

Biz Gazi'nin alevileri ve sünnileri,

Biz Gazi halkı, şehitlerimizi unutmadık. Unutmayacağız!

Gazili, sorulacak hesabımı da unutmadı, unutmayacak.

Bu hesap, er ya da geç sorulacak!

12 Mart 1995'ten BUGÜNE

Dört yıldır ne zulüm eksik oldu Gazi'den, ne direniş. Bizim tarihimiz kuruluşundan bugüne böyle yazılmıştı zaten. Mücadeleyle kurulmuş bir semtti Gazi. Yıllarca bizi orada yok saymıştı devlet. Bir evi, evleri birleştirecek yollar, sokakları mücadeleyle kazanmıştık.

Acısıyla, sevinciyle, umutlan ve özlemleriyle bu toprakların insanlarıydık. Anadolu'nun değişik yörelerinden akıp gelmiştik bu büyük kente. Gazi'yi emekçi ve hünerli ellerimizle kurmuş, alınterimizi Gazi'nin toprağına, taşına, harcına karıştırmıştık. Her geçen gün yeni kondular eklendi Gazi'ye; yeni sokaklar açıldı. Gazi büyüdü. Umutlanımız, öfkelerimiz ve sevdalanımız da büyüdü Gazi'yle birlikte. Türk, Kürt, Alevi ve Sünniydik. Yoksulluğa, zulme inat; onurumuzla yaşamak istedik.

Oysa, bu düzen öyle bir düzendi ki, onurlu yaşamak yasaktı...

Zulüm çok kez çaldı kapılarımızı bu nedenle. Önce gençle-

rimiz, sonra herkese saldırdılar. Kadın, erkek, yaşlı, genç, bebek herkes nasibini aldı bu saldırılardan.

Susmadık. Ekmeği taştan çıkarmayı, bir de diş ile, tırnak ile direnmeyi öğrendik. Adımız sömürüye ve zulme karşı mücadeleyle anılır oldu. Lakin devletin gözünde "anarşi yuvası"ydık, "kötü örnek"tik.

Zulüm bir kez de 12 Mart 1995 gecesi çaldı kapılarımızı. Yine, kanlarımızla sulandı Gazi toprakları. "Artık yeter" dedik ve onbinler olup zulme karşı ayaklandık. Yaşlı, genç, çocuk, kadın, erkek, işçi, öğrenci, memur, esnaf... herkes, saf tuttu kavgada. Koca koca çelik panzerlere, onyılların öfkesiyle dolu yüreklerimizle karşı koyduk. Biz yürüyünce panzerler, panzerlerin içindekiler ve o panzerleri halkın üstüne salanların da korkulan büyüdü. Birlik olan, birlikte döğüşen halkın ne büyük bir güç olduğunu gördük Gazi'de. Panzerler, bizden güçlü değillerdi.

Ölülerimizi toplayarak, yaralarımıza tütün basarak, sokak sokak, meydan meydan savunduk özgür vatanımızı. Gazi vatanımızın bir parçasıydı. Barikatla ayırdığımız Gazi ise özgür vatanımız. Kurşun yağmurlarının üzerine yüreklerimizle, bileklerimizle yürüdük. Zulüm bu en büyük silahın, onurlu bir yaşam için ölümü göze almış halkın karşısında diz çökmek zorunda kaldı.

Gazi Üzerinde Oyunlar, Hesaplar, Planlar; "KÖTÜ ÖRNEK" YOK EDİLMELİ

Diz çöktüler çökmesine ama, Gazi'den duydukları korku, Gazi'ye duydukları düşmanlık daha da büyüdü. Ne yapıp edip Gazi bastırılmalı, düzenin içine çekilmeliydi. Çünkü Gazi yüzyıllardır ezilen Anadolu halkının öfkesine ve isyanına tercüman olmuştu. Tüm halka yol göstermişti. Gazi Nurtepe oldu, Okmeydanı oldu. Gazi Elbistan oldu. Halk Gazi'de direnilebileceğini ve asıl hedefin kim olduğunu görmüştü.

Gazi'den düşman da dersler çıkarmıştı. Ayaklanma sonrası kısa süreli de olsa geri çekilen devlet, sonraki aylarda bir yandan yaktığımız bu isyan ateşini söndürmek, namus ve onur mücadelemizi bitirmek, öte yandan yeni Gazilere hazır olmak için çeşitli politikalar üretti.

Önce büyük bir sindirme hareketiyle Gazi'ye operasyon üs-

tüne operasyon çekerek bizi sindirmeye, devrimcileri Gazi ayaklanmasının "provokatörleri" olarak göstermeye çalıştı. Kattiller elini kolunu sallayarak ortada gezinirken, Gazi halkına dava açıldı. Devlet bununla hem kendisini aklamayı, hem de Gazi'nin yaratıcısı devrimcileri tutuklayarak halkı örgütsüz bırakmayı hedeflemişti.

Ayaklanma sonrası hayata geçirilmeye çalışılan bir başka politika da **alevi** halkımıza yönelikti. Alevileri "**devletle barış-tırmak**" adı altında aleviliği kendi politikalarına yedeklemek ve düzene uydurmak için alevi işbirlikçileri devreye sokuldu. Alevilerin ileri gelenleri olarak lanse edilen Mehmet Başaran, Rıza Zelyut, İzzettin Doğan gibi 'düşkünleri televizyonlara çıkarak, bakanlar ve başbakanla görüştürerek, yardımlar vaad ederek alevi halkımızı kandırmaya çalıştılar.

"**Devletle barışmak**", bizi katledenlerle barışmak demekti. Maraş'ın, Sivas'ın, Gazi'nin sorumlulanyla barışmak demekti. Her şey bu kadar açık ve çıplak olduğu için, bu politika çok başarılı olamadı. Ama ne devlet, ne de onun Alevi işbirlikçileri bu politikalardan vazgeçemediler. Pek çok manevrayla, demagojiyle Alevi halkımıza yönelik oyunlarını sürdürdüler.

Gazi ayaklanması sonrası devletin attığı adımlardan biri de '**Kriz Yönetim Merkezleri**'nin kurulmasıydı.

Daha çok doğal afet, savaş hali ve olağanüstü durumlar için kurulduğu açıklanan Kriz Yönetim Merkezi, gerçekte halkın her türlü mücadelesini bastırmak için MGK tarafından oluşturulmuştu.

Onur ve namus mücadelemizi, hak ve adalet mücadelemizi bitirmek için sürekli ev baskınları yapan, terör estiren devlet, bunun yanında gençlerimizi, çocuklarımızı yozlaştırmak, çürütmek, kültürel ve ideolojik olarak teslim almak için semtlerimizi barlarla, pavyonlarla, diskolarla doldurma; uyuşturucu kullanımı, kumar ve fuhuşu yaygınlaştırma politikalarını bu dönemden itibaren daha da yoğunlaştırdı.

Kısacası, zulüm düzeninin efendileri, yani faşizm, Gazi'den dersler çıkartmış, baskı ve sindirme politikalarıyla, Alevileri düzen içine çekme manevralarıyla, yozlaştırma ve çürütme çabalarıyla bizi çürümüş pis düzeninin içine çekmek, böylece mücadelemizi, hak ve adalet talebimizi, bağımsız, demokratik

bir ülke isteğimizi, kurtuluş umudumuzu boğmak istiyordu. Tek bir yol vardı bizim için. Çünkü devletin çekmek istediği, devletle işbirliği yapanların gösterdiği yol, yol değildi bizim için.

rgtlenmeliydi. Binlercemiz, onbinlercemiz biraraya gelmeliydik. Yaktığımız isyan ateşini, öfkemizi ve umutlarımızı diri, canlı tutmalı, bytmeliydi. Gazi'yi tüm gecekond u semtlerini örgütlenmeleriyle sarmalıydık.

Gazi şehitliği Açıldı

"HALK TILAR ONURLUYDULAR"

Gazi halkı, ayaklanmada verdiği şehitlerini unutmadı. O şehitler Gazi'nin, Ümraniye'nin, Anadolu halklarının onuru, gururu, moral değerleriydiler.

Ayaklanmanın 1. yıldınmnden önce şehitlerin mezarları yeniden düzenlenerek 14 Ocak 1996 tarihinde Gazi şehitliği'nin açılışı yapıldı.

Gazi halkı ayaklanma sonrası şehitlerini toprağa verirken alnı ak, başı dikti. Cenaze törenine katılan halk şehitlerine mücadele ve zafer sözü vermişti. şehitlerine sahip çıkan halk, gerek mezarların yapılmasında gerekse de şehit ailelerinin ihtiyaçlarının karşılanmasında Haklar ve zgrlkler Platformu'nun öncülüğünde bir yardım kampanyası başlattı. Yurtdışında, Almanya'da ise Grup Yorum'un da katıldığı "Gazi Halkıyla Dayanışma Gecesi" düzenlendi ve şehitliğin yapımı için gerekli paranın büyük bir bölümü buradan elde edilen gelirle toplandı.

Düşman yine tahammlszd. Polis tarafından sürekli olarak engellenmeye çalışılan şehitliğin yapımının son aşamaya geldiği günlerde mezar yapımında çalışanlar polislerce gözaltına alındı. Mezarların kaplamaları kaldırıldı. Düşman, katlettiği ama yenemediği bir halktan şehitlerine saldırarak intikam almaya çalışacak kadar ahlaksızdı. Halkan, şehitleriyle bir kez daha buluştuğu günlerde, kontrgerilla hkmetinin başbakanı iller, "DHKP-C'nin şehitlik açılışından özellikle faydalanmak istediğini ve bu açılış ve anmanın halka ait olmadığım" söyleyerek tehditler savuruyordu. Ama bu çabaları boşa gitti.

şehitliğin hazırlık aşamasındaki baskılar zorluklar bir bir

aşılırken harcanan çaba ve yapılan fedakarlıklar, Gazi halkının şehitlerine verdiği önemi bir kez daha gösteriyordu. Ayaklanmada bir araya gelen halk şehitliğin açılışında da birleşti ve direnişin ruhuna uygun bir açılış yaptı. Gazi bir kez daha gururluydu. Halkları ve vatanları için dövüşerek ölenlerin mezar taşlarında "HALKTI LAR ONURLUYDULAR" yazıyordu.

GAZİ ŞEHİTLERİ

***"Öyle anlı şanlı kişiler değildik
çalışırdık fabrikada, bürolarda...
Bizden mi söz edeceksin tarih,
Sararıp solmuş sayfalarında?
Çektiklerimiz için Yok ödül
falan beklediğimiz Ne de o koca
ciltlerinizde Resmimiz olsun
isteriz Yalnız yalın anlat
öykümüzü Geleceğin
insanlarına Yerimizi alacak
olanlara Nasıl cesurduk
kavgada"***

SEZGİN ENGİN

Gazi ayaklanmasının en genç şehididir. Çocukluğundan itibaren yoksul olsa da onurlu yaşamayı Öğrendi. Ağırbaşlı ve çalışkan kişiliği ile kendini herkese sevdiren Sezgin, emeğin değerini kendi yaşamından tanıyordu. Halkın emeğini, alınterini gaspedenleri de tanıdı. Aile çevresinin etkisiyle kısa sürede devrimci düşüncelerle tanıştı ve DLMK'lı oldu. O artık Liseli Dev-Gençli genç bir devrimcidir. 14-15 yaşlarına geldiğinde DHKC'nin yaptığı gösterilerde yer almaya başlar. Artık bir Cephelidir. Sadece eylemlerde yer almak olarak anlamaz devrimciliği, halkı örgütlemeyi düşünerek sürekli bunun için çalışır. Gazi ayaklanmasının başından itibaren içinde, en önünde yer alarak, kahramanca çatışarak şehit düşer.

FADİME BİNGÖL

Türk milliyetinden, yoksul emekçi bir ailenin en büyük kızı olarak 1955 yılında Kars Hınıs ilçesinin Güneşgören Köyü'nde doğdu. Çocukluğundan itibaren bir emekçi olarak sürekli çalıştı. Köyde zenginlerin tarlasında, şehire gelince gene zenginlerin işyerlerinde çalışır. 1974'te Gazi Mahallesi'ne taşınırlar. Bu yıllardan sonra devrimcileri tanımaya başlar. İlişkide olduğu çevrenin 12 Eylül cuntasına karşı savaşıma-

ması nedeniyle onlardan uzaklaşır. 1980'lerin sonuna gelindiğinde o artık Devrimci Solcuların can dostu, Gazililerin yiğit ablası olur. Evli ve çocukları olan Fadime Bingöl, kahvelerin tarandığını duyunca bir saniye bile evinde durmaz. Ayaklanmaya katılır, çatışır ve şehit düşer.

HASAN GÜRGEN

Aramızdan biridir Hasan. 26 yaşında, Sivas Zaralıdır. O da emekçidir. Ve böyle olduğu içindir ki, Gazi'ye gelir. Amacı kırık dökükte olsa çevirdiği arazide kendi elleriyle yaptığı evinin borçlarını ödeyip evlenebilmektir. Bu sırada

Cephelilerle tanışır ve bir Cephe taraftarı olur. Katliama karşı en önde koşanlardan. Yiğitçe çatışır. Panzer'In üzerine çıkıp elindeki keserle panzere vuran Hasan'dır. Katillerin kurşunu onu da gelip bulduğunda onurlu bir gülümseme vardır dudaklarında.

ALİ YILDIRIM

Sivas, Hafik ilçesi Öykür Köyü'ndendir. Daha hayatının baharında, 22 yaşındadır Ali. Bağcılar Endüstri Meslek Lisesi'nde okurken Liseli Dev-Genç ilişkileri içinde görevleri olan bir Cephe taraftarıdır. Gazi katliamı duyulur duyulmaz Okmeydanı'nda

halkı toplayıp Gazi'ye doğru yürüyüşe geçirenlerin başındakilerden biridir. Gazi'ye vardıklarında diğer Cephelileri bularak ayaklanmayı zafere taşıma görevini üstlenenlerden biri olmuştur. Panzerin üzerine çıkan üç gençten biri de Ali'dir. Panzerin üzerinde uzun süre zafer işareti yaparak halkı selamlayan Ali, çatışmanın devamında kahpece katledilir.

MEHMET GÜNDÜZ

1958 Erzurum doğumlu Mehmet, üç çocuk babası bir emekçidir. Cephelilerle tanıştıktan sonra ise Cephe'nin bir taraftarı olur. Katliamı duyar duymaz sokağa fırlayanlardan biri de Mehmet'tir. Çatışmanın içinde emekçi elleriyle nerede İhtiyaç varsa oraya koşturur. Ortalığın kısmen durulduğu gece saat 04-30'da cemevi civarında toplanılmışken halkın beklemediği bir anda panzerden açılan bir ateşle ölümsüzlesir.

DİNÇER YILMAZ

Tokatlı, 19 yaşında konfeksiyon işçisi bir gençti Dinçer. Bir Cephe taraftarıydı. Yoldaşlarına karşı ne kadar neşeli ise faşistlere karşı da o kadar öfkeliydi. Faşistlerle karşılaştığında bu öfkesini nasıl göstereceğini bilirdi. Katli-

ama karşı ilk tepkiyi göstererek ayaklanmaya çevrilmesinde canla başla çalıştı, çatıştı. 13 Mart'ta katledildi.

ZEYNEP POYRAZ

1970 yılında Sivas'ın Kangal ilçesine bağlı bir dağ köyünde doğar Zeynep. Kürt milliyetindendir. Çok küçük yaşında ailesi ile İstanbul'a göç ederler. 1980'li yıllarda devrimcileri tanımaya başlar. Bir yandan eğitimini sürdürür, bir yandan da TİKB içinde

devrimci faaliyetlerde yer alır. Katliamı duyar duymaz, Derbent'te oturmasına rağmen Gazi'ye koşanların arasında O da vardır. Ayaklanma içinde yer alarak kahramanca çatışır ve şehit düşer.

DİLEK SEVİNÇ

Katillerin kurşunlan onu yakaladığında daha 19 yaşındadır Dilek. Yeni evlidir ve hamiledir. Gazide büyümüştür ama evlendiği için başka bir yere taşınmıştır. O gün babasının evine ziyarette gelir. O gün katliam günüdür. Dilek de katliamı duyunca yerinde duramaz olur ve kocası, babası, kardeşleriyle birlikte ayaklanmanın içinde yer alır. Katillerin kurşunlarıyla can vererek adını ölümsüzleşenlerin arasına yazdırır.

FEVZİ TUNÇ

Ailesi ile Elbistan'dan gelip Gazi'ye yerleşeli kısa bir zaman olmuştur. Fevzi, daha yeni yeni Gazi'yi tanımaktadır. 22 yaşında genç bir emekçidir. Bütün ailenin yükü omuzlarındadır, çünkü babası felçlidir. Daha askerden döneli dört av olmuştur. Ona askerlik yaptıran bu devlet, arkadan kurşunlayarak katletmiştir.

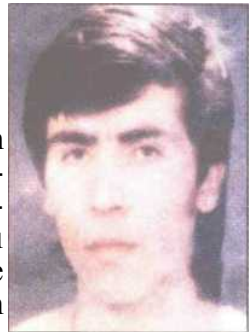
REİS KOPAL

Hayatın baharı denir gençlik için. İşte Reis de o dönemi yaşayan 20 yaşında bir gençtir. Erzurum Hınıslı sekiz çocuklu bir emekçi ailesine mensuptur. Fabrika işçisidir. Ayaklanmanın içinde Sezgin Engin'in hemen yanında O da

katledilir.

MÜMTAZ KAYA

Yeni evli ve askerdı. Askerden izne gelmiş, ailesi ile hasret gide-riyordu. Katliamı duydu. Onurluydu, duramazdı artık. O da çıktı sokağa. Ayaklanan Gazililerle birlikte olmak için Alibeyköy'den yola çıkanların arasına karıştı.

Askere gitmişti ama bu devletin polisinin kurşunlarıyla katledildi. Mahallesindeki çocuklar, okullarından tebeşir çalıp evinin duvarına "Mümtaz Abi, İntikamını Alacağız" diye yazdılar.

HALİL KAYA

Halil Dede, 70'inde bir delikanlı. Yaşlılığından dolayı çalışamaz durumdaydı ama Gazi halkı O'nu hiç yalnız bırakmadı. O herkesin Halil dedesiydi. Cemevlerini dolaşır hala genç olan yüreğinin sesiyle canlarıyla söylöşirdi. 12 Mart'ta katillerin ilk kurşunu O'nu katletti.

ÜMRANIYE ŞEHİTLERİ:

*"Ve Ümraniye'den
1 Mayıs'tan Akar
kanımız Buluşur
Gazi'yle*

*Büyür acımız
Büyür öfkemiz
Sorulacak
hesabımız büyür"*

GENCO DEMİR

Sivas Zaralı olan Genco, 1989'da İstanbul'a yerleşir. Evli, üç çocuk babasıdır. Emekçidir, ailesinin geçimini sağlamak İçin çalışırken kolunu kaybeder ve

sakat kalır. Ama önemli olan yürekli olmaktır. Yürek-
siz olupta sağlam olmak ne işe yarar. Kolunu kaybet-
miştir ama yüreklidir Genco. Gazi katliamına karşı
Ümraniye'yi kavgaya alanına çevirenler arasındadır.
Alnından tek kurşunla vurulur. 33 yaşında vuruldu-
ğunda ardında sömürsüz bir dünya özlemi bıraka-
rak şehit düşer.

HAKAN ÇABUK

Dudullu'nun yoksul kondula-
rında yaşayan bir emekçiydi.
22'sinde delikanlı bir yürekle
mücadeleye katılmıştı. TİKB ta-
raftarıydı. Gazi katliamına karşı
Ümraniye'de isyan ateşleri ya-
kanların arasındaydı. Polislin he-
def gözeterek açtığı ateş sonucu vuruldu. Hastanede
15 gün ölümle pençeleşerek ölümsüzleşti.

İSMİHAN YÜKSEL

Katledildiğinde 52 yaşında
emekçi bir anaydı. İsmihan
Ana'nın ayağı kırıkta ama O kat-
liamların ne olduğunu Ma-
raş'tan biliyordu. 1978'deki Ma-
raş katliamının canlı tanığıydı.
Faşizmi de, faşistleri de kendi
deneyimleriyle tanıyordu. Ga-
zi'yi duyar duymaz kızıyla birlikte Ümraniye'nin is-

yana kesen sokaklarına çıktı. Hastayım, yaşlıyım, ayağım kırık demedi. Bu kavgada ben de varım dedi ve ölümsüzleşti. Kahpece vurdular 52 yaşındaki İsmihan Anayı.

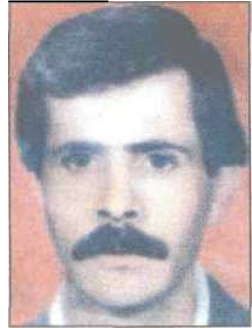
İSMAİL BALTACI

Sivas İmranlı'lı emekçi bir halk adamıdır İsmail. Yıllar önce Ankara'ya göç etmiş, oradan da İstanbul'a gelmiştir. Geçim derdi O'nu Almanya'ya kadar götürür. Üç yılda orada çalışıp geri döner. 1 Mayıs Mahallesi'nin kuruluşu sürecinde devrimcilerle

tanışır ve birlikte evlerin harcına tuğla koyarlar. 40 yaşında 10 kişilik ailesini geçindirmek için gece gündüz çalışır. Gazi'yi duyunca yerinde duramaz artık. Katiller O'nu ancak beş kurşunla öldürebilirler.

HASAN PUYAN

İki çocuk babası genç bir emekçidir Hasan. Katliamı duyunca "bana ne" demez, çünkü onurlu bir insandır. Herkes gibi O da koşar meydanlara. Susurluk devletinin infaz mangalarının hedef gözeterek toplanan kalabalığı taraması sırasında katledilir.

YAŞAR AYDIN

15 Mart'ta Ümraniye'de devletin katillerince vurulan Hakan Çabuk'u taksisiyle hastaneye yetiştirmeye çalışan bir emekçidir O da. Hakan yaşasın diye alır arabasına. Dönüşte geçirdiği trafik kazasında Hakan'ı hastaneye kavuşturmuş olmanın iç rahatlığını yaşarken yaşamını yitirir.

Halk Meclisi Gazi Halkını Kucaklıyor "BİRLİĞİMİZ GÜCÜMÜZDÜR"

Tarihler 5 Ekim 1996'yı gösterirken, Gazi Halk Meclisi kuruluşunu ilan etti. Kuruluş şenliğinde Gazi barikatlarında destanlar yazanlar vardı. Barikatların içinde taşı, sopası, molotofuyla ayağa kalkan ve zulme korkulu anlar yaşatan; birliğin, dayanışmanın en güzel örneklerini veren Gazi halkı, ayaklanmadaki hünerini örgütlenerek de gösteriyordu.

Halkın hiçbir sorununu çözemeyen; tersine bu sorunların bizzat yaratıcısı olan devlete karşı halkın kendi sorunları temelinde biraraya geleceği; söz ve karar hakkını kullanacağı; karar alıp uygulayacağı bir örgütlenme gerekiyordu. Bu örgütlenme İse Halk Meclisleriydi.

Cephe, devletin yeni manevra ve politikalarla Gazi'de doğan potansiyeli eritmeye çalışacağını görmüş; "Potansiyel örgütsüzse uzun sürede yapılacak baskılarla yıpratılarak, geri çekilmeye mahkumdur. Bunun önüne geçmek ise potansiyeli örgütlemek, halk kitlelerini kitlesel örgütlenmelerle hareket ettirmek ve daha büyük mücadeleler için eğitmekle mümkündür." demişti.

Meclisler önerildiğinde henüz Gazi ayaklanması olmamıştı. Halk örgütlülüklerinin gerekliliği o gün için sadece bir öngörü-

dü. Ancak bu öngörünün altında ülkemizdeki sınıflar savaşırım izlediği seyrin somut tahlili vardı. Ayaklanma sonrası bu tahlilin doğruluğu daha açık görüldü ve böyle bir örgütlülük ihtiyacı kendini daha çok hissettirdi. Halkın öz örgütlenmeleri olan meclisler, değişik mesleklerden, mezheplerden, milliyetlerden, kadın erkek, genç yaşlı tüm halkı birleştirecek aynı zamanda tüm devrimci, demokrat, ilerici grup ve kişilerin de birleşebileceği bir ortam yaratacak. Meclislerin tartıştırılmaya başlandığı süreçte kimse bu örgütlülüklerin gerekliliğini yadsımadı ama iş pratiğe gelince kimi sol grupların klasik tavırları yine kendini gösterdi. Kimi ismini beğenmedi, kimi stratejisini uygun bulmadı, kimi ise devrimcileri reformistUkle suçladı. Gerçekte ise hiçbirinin halkı örgütlemek, emek harcamak, halkı savaştırmak gibi bir derdi yoktu, meseleleri de buydu. Reformistler ve oportünistler Halk Meclislerinde halkın iradesi karşısında küçük hesaplarının tutmayacağı, ilkesizliklerine göz yumulmayacağını, burjuva politikacılığı yapılamayacağını görmüştü. Öte yandan halkı küçümüyor, halkın kararına ve iradesine güvenmiyor, doğru kararlar alamayacağı söyleyecek kadar ileri gidiyordu. Halkın örgütlenme sorununu çözmek için emek harcamak bir yana, bu örgütlülükleri engellemek için ellerinden geleni yapan oportünistler ve reformistler, bu tavırlarıyla Gazi ayaklanmasından devlet kadar bile bir ders çıkarmadıklarını gösteriyorlardı.

Ama onların bu subjektif kaygılarıyla oyalanılmazdı. Halkın örgütlenmesi önemli ve acil bir ihtiyaçtı. Semtte yapılan halk toplantılarında ortaya çıkan istek ve irade de bu yöndeydi.

Gazi Halk Meclisi'nin açılış şöleni, bir Alevi dedesiyle, bir imanım birlikte dua okumasıyla başladı. Barikatın içinde Alevi-Sünni, Türk, Kürt birleşen halklar meclis içinde de biraraya gelmiş ve halklarımıza birliğin, beraberliğin, dayanışmanın en güzel örneklerinden birini daha vermişti. Coşkulu bir şenliğin ardından hızla çalışmalara başlandı. Düne kadar evinden çıkmayan, söz hakkı olmayan, bir köşeye çekilmiş yaşlı kadınlar ve erkekler; esnaflar, şoförler, işçiler; gençler, Meclise bağlı olarak oluşturulan komisyonlarda kendi sorunları özgülünde çözümler aramaya başladı. Halkın ekonomik sorunlarından spora, kültürüne, Gazi davasından şehitlerin sahiplenmesine kadar el atmadık bir şey bırakmayan Gazi Halk Meclisi, giderek Gazi'nin önemli bir par-

çası oldu. Sağlık taramaları yapan, spor karşılaşmaları örgütleyen Gazi Halk Meclisi düşmanın Gazi'de uygulamaya çalıştığı yozlaştırma, çürütme politikalarına da tavır alarak halk kültürünü, geleneklerini yaşatmak için çeşitli faaliyetler örgütledi.

Solun baştan beri küçümsediği, dudak büktüğü Halk Meclisleri kısa bir süre içinde düşmanın dikkatini çekmişti. Basında ve televizyonda "DHKP-C meclis kuruyor" gibi haberler çıkmaya başladı. Devlet bir kez daha Gazi'ye saldırmanın, kitleselliği eritmenin, halkın öz örgütlülüklerini yasadışı göstermenin hesabını yapıyordu. Ama meşruluğunu haklılığından ve gücünden alan, ayaklanma sırasında kendi yasaları ve gücüyle zulme direnen Gazi halkı meclisini sahiplendi ve pratiği ile meşruluğunu kabul ettirdi. Meclisler kısa sürede diğer semtlerde de yaygınlaşmaya başladı.

Halk Meclisleri için esas gelişim süreci ise Susurluk kazası sonrasında başlayan karartma ve yürüyüş eylemleriydi. Başta Gazi halkı olmak üzere İstanbul'un birçok gecekondu semtindeki insanlar meclisler ya da meclis girişimleri öncülüğünde sokaklara döküldü, adalet ve özgürlük sloganlarını haykırdı. Çok zengin eylem biçimleri hayata geçiren meclisler ellerinde meşalelerle cadde cadde yürümüş, meydanları doldurmuştu. Eylemler boyunca kurdukları **halk kürsülerinde** ise halk kendi sorunlarını dile getirmiş, tartışmış ve Susurluk devletine karşı en ön saflarda yerini almıştı.

Halk Meclisleri, düzenden kopan halkın sorunlarını kendisinin çözebileceğini gördüğü, alanlarda gücünü sınadığı, özgürlüğü kazanmanın yolunun mücadeleden geçtiğini anladığı bir **okul** oluyor; halk buralarda öğreniyor ve öğretiyordu.

Halk Meclisleri birçok emekçi semtte gelişmesini sürdürürken, Okmeydanı'ndaki Meclis Girişimi ise Halk Meclisi'ne dönüşerek Gazi'yi izledi. Bugün birçok mahallede ve alanda faaliyetlerine devam eden meclis girişimleri de aynı perspektifle mücadelesini sürdürüyor. Halk Meclisleri halkın gücünden beslenerek en geniş halk kesimlerini bağrında toplamaya, kitleleri bu yapı içinde pratikte eğitmeye ve mücadelenin önemli bir parçası haline gelmeye devam ediyor.

GAZİ HALK MECLİSİ KURULUŞ ŞENLİĞİ AÇILIŞ KONUŞMASI

"Değerli misafirler, yaklaşık üç aydan bu yana sizlerin de haberi olduğu üzere mahallemizde bir Halk Meclisi oluşturma çalışması yapmaktayız. Bizi bu düşünce içine iten nedenleri uzun, uzun anlatmaya gerek görmüyoruz. Hepinizin de bildiği üzere mahallemiz, okulu ve eğitimi yetersiz, hiçbir alt yapı düzenlemesi yeterli olmayan, su akmayan, elektriği sürekli kesilen, sokaklarımızda kanalizasyon sularının akması kanıksanmış, hiçbir sağlık sorununa el atılmamış, yakın yerde bir devlet hastanesi dahi bulunmayan, hiçbir spor ve yeşil alanı bulunmayan, insanlarımızın tamamına yakını yoksul ve sosyal güvencesiz olan, sorunları yumaklanmış bir mahalledir.

Bunlardan daha da önemlisi, 12 Mart 1995 tarihinden bu yana, bütün mahalle halkımıza adeta düşman gözüyle bakılmasıdır.

O tarihte mahallemiz kahvelerine yapılan silahlı saldırı he-
pimizdi. Oralarda hepimiz birlikte oturuyorduk, yine birlik-
te oturuyoruz. Ne yapılmaya çalışılmıştı? Yıllardır kardeşçe
yaşayan biz yoksul insanlar arasında dini inançlarımız gözetil-
lerek ayrımcılık yaratılmaya çalışıldı.

Elbetteki bu saydıklarımızı hepimiz biliyoruz. Çünkü bun-
ların cardı tanığıyız.

Peki sorunlarımızı nasıl çözeceğiz? Onyıllardır bu sorunlarla
boğuşuyoruz. Binlerce kez girişimlerde bulunduk. Mahalle-
lerimizin sorunları için muhtarlarımız çalışmadık kapı bırakma-
dı. Hiçbir sorunumuz çözülmedi artarak devam ediyor. Bir de
buna polis baskısı eklenince tedirgin yaşıyoruz.

Bütün bunlar bizler için eğitici ve öğretici oldu. Sorunlarla
tek tek başa çıkamayacağımızı gördük. Dayanışma ve birlik
içinde olmamız gerektiğini kavradık. Bizi bölüp parçalamaya,
birisimizden uzaklaştırmaya çalışanlara karşı verilecek ceva-
bın da 'dayanışma' olduğunu anladık.

Halk Meclisi oluşturma fikri böyle başladı, tartışarak yay-
gınlaştı. Konuştuğumuz herkes bu fikrin güzelliğinden bahset-
ti. Destek sunacağım vaad etti.

Meclis oluşturma bizzat görebilmek için gü-
cümüz oranında elbirliği ile bazı çalışmalar da başlattık. Bu
çerçevede 3 kez sağlık taraması yaptık. Uzman doktorlarımız
700 civarında hastayı muayene etti. 300 milyon TL. tutarında
ilacı halkımıza ücretsiz dağıtmayı başardık. Elbirliği ile ne-
leri başatabileceğimizin ilk örneği bu oldu.

(...)

Gençlerimizi ve çocuklarımızı kahve köşelerinden nasıl
kurtarabiliriz diye düşündük. Bu düşünce sonucunda, sporu
seyirlik olmaktan çıkaran, bütün halkın faydalandığı bir anla-
yıyla spor kulübü oluşturma fikri doğdu. Mahallelerimizin bü-
tün kulüpleriyle bu doğrultuda bir çalışma başlattık. Bu çalış-
malarımızın sonucunda mahallemize bir spor sahası ve tesisi
kurmayı hedefliyoruz.

(...)

Ve artık ilan ediyoruz. Gazi Mahallesi halkı, siyasi düşünce,
inanç, din ve millet ayrımı olmaksızın kendi birlik ve beraber-
liğini cisimleştirmiş ve halk meclisini oluşturmuştur. Birlik ve

beraberliğimizin ifadesi olan bu meclis, hepimizin ortak sesidir.

Bu meclis mahallemizin dayanışma zeminidir.

Bu meclis sorunlanmıza elbirliği ile eğilme yeridir.

Bu meclis mahallemizin ortak ifadesidir.

Hepimize kutlu olsun diyorum. Ve bütün halkımızı bundan sonraki çalışmalarımıza davet ediyorum."

5 Ekim 1996

Gazi Ayaklanmasının Yıldönümleri

"AYAKLANMAMIZ BİTMİŞ DEĞİL"

Tarihe iz, geleceğe değerler bırakan günlerin yıldönümleri önemlidir. Bu günler halkın belleğinde derin izler bıraktıkları için silinmezler. Öfkenin, kinin daha bir bilendiği, acının harmanlandığı, coşkunun doruğa çıktığı günlerdir. 1 Mayıslar, 30 Martlar, 12 Temmuzlar, 16-17 Nisanlar, Ölüm Oruçlarının yıldönümleri böyle günlerdendir. Gazi ayaklanması da halkın bilincinde, hafızasında derin izler bıraktığı ve geleceği aydınlattığı için Gazi katliamı ve ayaklanmasının yıldönümü de böyle bir misyon yüklenmiştir.

12 Mart, daha önceleri bir cuntanın yıldönümü olarak lanetle anılan bir gündü. Ama 1995'ten sonra bu değişti. 12 Mart deyince artık akla Gazi katliamı ve ayaklanmasının yıldönümü geliyor; 12 Mart'lar, Gazi halkı için, yoksul semtlerde yaşayan tüm halk için, şehitlerin anıldığı, hesabının sorulduğu bir güne dönüştü. 12 Mart'lar artık Gazi'de bir bakıma ayaklanma ruhu-

nun sürmesinin ifadesidir. Tabii bunu sağlayan yine sonuçta devrimci halk güçlerinin kararlılığıdır.

Barikatın içindekiler dışındakiler ayrımı, yıldönümlerinde de açığa çıkmıştır. Örneğin daha ayaklanmanın ilk yıldönümünde Gazi şehitlerini anma etkinlikleri için İstanbul Tabipler Odası'nda yapılan toplantıda Haklar ve Özgürlükler Platformu temsilcisi 12 Mart'ta Gazi Mahallesi'nde **kitlesel bir yürüyüş** yapmayı önerir. Fakat bu öneriye çeşitli sol gruplar hemen karşı çıkar. Bazı DKÖ temsilcileri "12 Mart'ta çok polis yığınağı olur, Gazi'de mümkün değil" diye karşı çıkarken ÖDP temsilcileri "kitlenin gündeminde barış varken burada savaş programı çıkarılıyor" derler. EP Girişimi (EMEP) temsilcisi ise, kitleye rağmen kitle adına hareket etme anlayışı gibi gerekçelerle karşı çıkar. Oysa Gazi Mahallesi'nde yapılan toplantıda halk "izin verilse de verilmese de yürüyeceğiz" kararını almıştı.

Halkın kararı hayata geçirildi. 1996'nın 12 Mart'ında Gazi'den, diğer semtlerden binlerce insan, öfkesi ve coşkusuyla Gazi sokaklarında, şehitlerinin yanıbaşındaydı.

Düşman her sene 12 Mart'ta Gazi isyanının korkusunu yüreğinde taşımaktadır. Bu yüzden de operasyonlar, gözaltılar, işkenceler, ev baskınlarıyla şehitlerin anılmasının önüne geçmeye çalışmıştır. Yeri gelmiş panzerleriyle Gazi Mahallesi'ni abluka almış, her yanında terör estirmiştir. Yeri gelmiş papaz rollerine soyunarak halkın sahiplenmesini engellemeye çalışmıştır. Ancak bunların hiçbirisi sökmemiştir.

*

Gazi ayaklanması gibi, ayaklanmanın yıldönümleri de çeşitli sol grupları ayrıştıran bir işleve sahip olmuştur. Ayaklanmadaki ayrım, barikatın içindekiler ve dışındakilerdir. Yıldönümleri ise, barikatın içinde şu veya bu oranda, şu veya bu biçimde yeralan grupları da yeniden ayırtmıştır. Ayrışma, ayaklanmayı yalnızca bir propaganda aracı olarak gören, halktan kopuk ve halka karşı sorumsuz grupların ayrışmasıdır. Düşman yıldönümlerini terörle, bin bir türlü oyunla engellemeye çalışırken, halkla bütünleşmek, halkın iradesi ve kararlarını öne çıkarmak daha bir zorunlu iken, sorumsuzluğu ilke edinenler, her şeyi basit bir propaganda ve reklam aracına dönüştürenler düşmanın ekmeğine yağ sürmeye devam etmişlerdir.

**GAZİNİN
KATİLLERİ
İSTANBUL'DA
YARGILANSIN!**

**TERÖR GAZİ'DE
DEĞİL, MECLİSTE
ARANSIN!**

**DEVLET
TERÖRÜNE**

SON!

**GAZİ HALKI DEĞİL, ÇETELER
YARGILANSIN!**

**TÜM İNANÇLARA ÖZGÜRLÜK
İSTİYORUZ!**

**ÖZGÜR, BAĞIMSIZ VE DEMOKRATİK
BİR ÜLKE İSTİYORUZ!**

ADALET İSTİYORUZ!

'96'dan, '98'e kadar gerçekleşen üç yıldönümünde de Halk Meclisleri ve Cephe'nin belirleyiciliği vardır. Cephe korteji her zaman halka güç veren, moral, motivasyon kaynağı olan disiplin ve kitleselliği ile Gazi caddelerini doldurmuştur. Her Gazi anmasında Cephe'nin büyümesine, gelişmesine, halkla bütünleşmesine tanık olunmuştur. Bunda belirleyici olan, halkla birlikte karar alınması, alman kararlara uyması, bu konuda verdiği sözlere sadık kalmasıdır.

Çeşitli sol grupların sorumsuzlukları da işte esas olarak bu noktada ortaya çıkmıştır. Sol, ayaklanmanın ardından ayaklanmaya sahip çıkmaya, kendine mal etmeye çalışmış, öncülük yarışmasına girmiştir. Gazi'deki durumlarını bilmeyenler, görmeyenler için belki bunların bir işlevi olabilir, ama Gazi'de herkes kimin ne olduğunu, ne kadar olduğunu bilmektedir zaten. Yıldönümleri, Gazililerin bildiğini herkese de göstermiştir. Her yıldönümünde Cephe'nin, halk meclislerinin giderek artan kitleselliğine karşın, bu gruplar giderek küçülmüşlerdir. Çünkü kendilerine "Marksist, Leninist, Komünist"ten aşağı sıfatlar takmayan bu sol'cular, halka tepeden bakarlar ve halkın aldığı kararlara uymazlar. Her Gazi anmasında bu sorun yaşanmıştır. Birlikte oturulmuş, halkın tanıklığında kararlar alınmış, ama anma günü bunların çoğu bu kararlara uymamıştır. Kortejlerinin her seferinde biraz daha küçülmesi, Gazi halkının onların bu siyaset tarzına verdiği bir cevaptır.

Gazi halkı Cephe'nin zafere olan tutkusunu, savaşıllığını, halkın iradesine saygısını ve halk örgütlülüklerinin yaratılmasında ortaya koyduğu emeği cevapsız bırakmayarak Cephe kortejine katılmış, umudunu ve adalet özlemini Cephe ile bütünleştirmiştir. Bunun en son örneği '98'deki anmadır. '98'de anmaya katılanların rakamları bu gerçeği gösterir. Bu anmada onlarca grup sayılan 100'ü, hatta 50'ye bile bulmayan rakamlarla yürümüş, üstelik yine alman ortak kararları sabote etmişlerdir.

Daha 1996'daki ilk anmada ortaya çıkmıştır bu sorun. Sonraki yıllarda da bu durum değişmedi. Aksine kimilerinin durumu daha da vahimleşti. '97'de de, '98'de de halka nasıl baktıkları, devrimci dürüstlük ve ilkelere nasıl yaklaştıkları herkesin göreceği kadar netleşti. Her kesimden temsilciler ile halkın

temsilcileri bir araya gelip Gazi anmasını nasıl yapacağını tartışır. Bu toplantı ve tartışmalardan ortak bir karar çıkar. Bu kararın altında herkesin imzası vardır. Alınan kararda, anma yürüyüşü içinde açılacak ve açılmayacak pankartlar belirlenmiştir. Sonunda anma günü gelir. Ama ortak kararın alana imza atanlar attıkları imzanın gereğini yerine getirmezler. Açtıkları bir kaç pankartla veya tersi yönde karar alınmasına rağmen yüzlerini örtmekle belki kendilerinden biraz "fazla" söz ettirmiş, ama kazanan değil, kaybeden olmuşlardır. Halka verdikleri sözleri tutmayanlara halk da güvenmez. Bu kadar açık bir gerçektir bu. Sonuçta geriye kalan yalnızca oportünizmin ilkesizliği, ahlaksızlığı, reklamcılığı, güvenilmezliği ve kendi kendini eritmesidir.

1996'da, yani Gazi katliamının birinci yıldönümünde anmaya 25 bine yakın bir kitle katıldı. Haklar ve Özgürlükler Platformu kitlesi yaklaşık 6 bin kadardı. 1997'de anmaya 20 bine yakın bir kitle katıldı. Haklar ve Özgürlükler Platformu ve Halk Meclisi kortejlerinde yürüyenlerin sayısı 8 bindi. 1998'de, anmaya yine 20 bine yakın bir kitle katıldı. Haklar ve Özgürlükler Platformu ve Halk Meclisleri kortejlerinde yürüyenlerin sayısı ise yaklaşık 13 bindi. Oportünistlere, reformistlere ilişkin rakamlar ise bu süreç boyunca hep küçüldü.

Onların sorumsuzlukları, anmaya hazırlık dönemindeki olumsuzluktan ne olursa olsun, halk 12 Mart 1995'teki ayaklanma ruhuna ve şehitlerine onbinlerle sahip çıkmaya devam etti. Gazi halkının, halk meclisinin ve Cephe'nin şehitlere bağlılığı her koşul altında sürdürdükleri kararlılıkları sonucu, her yıldönümü, halk düşmanı katillere korku salmaya devam etmektedir.

SUSURLUK EYLEMLERİ

Ayaklanma sonrasında devlet kah baskıları tırmandırarak, kah Alevilere yönelik "havuç" politikalarıyla Gazi'deki devrimci örgütlülüğü dağıtmaya, Gazi **halkını** "kazanmaya" çalıştı ama sonuç devlet açısından yine "başarısız"di. 1995 ve '96 1 Mayıs'larında, Susurluk sürecinde, Gazi davasında, halkın ayaklanma ruhunu, tepkilerini bastıramayacağını görmüştür devlet.

Özellikle de Susurluk süreci, bu büyük ve haklı öfkenin yalnızca Gazi'yle sınırlı olmadığını da göstermiş, egemen sınıflar safında, en somut ve çarpıcı ifadesini **"Gecekondulardan gelip gırtlığımızı kesecekler"** sözünde bulan bir korku yayılmaya başlamıştır. Gazi barikatlarında yanan alevler bu nedenle Susurluk eylemleri boyunca oligarşinin uykularını kaçırmaya devam etti.

1996 Kasım'ındaki Susurluk kazasının ardından hemen tüm

ülke çapında eylemler yaygınlaştı. Ancak bu sürecin tümünde gecekondü semtleri belirleyicidir, bu sürecin lokomotifini olmuşturlardır. 1997-98 boyunca, Gazi Davası Gazi katliam ve ayaklanmasının yıldönümlerinin dışında Gazi'nin gündeminde belirleyici olan Susurluk eylemleridir. Aylarca bu eylemlerle yatılıp kalkılmıştır.

Halk Meclisleri açısından da esas gelişim, Susurluk kazası sonrası süreçle birlikte olmuştur. Işık söndürme eylemleriyle beraber halkın adalet, eşitlik, özgürlük isteği meydanlarda, sokaklarda haykırdı. Bu eylemler boyunca halk kürsüleriyle, mitinglerle binleri kucaklayan meclisler halkın öz örgütlenmeleri olduğunu dosta düşmana göstermiştir.

Cephehiler halkla birlikte çalışıp, onlardan öğrenir ve onlara öğretirken, eylemlerde onbinleri sokağa dökcek bir kitleselliği yaratırken meclisleri küçümseyen sol, doğru dürüst bir kitlesellik sağlayamamış, sayılan çoğu kez bir kaç yüzü bile geçemmiştir. Halkı küçümseyen, halkın doğru kararlar alamayacağını söyleyen oportünizm 1997'de Susurluk'un ilk yıldönümünde reformizmin peşine takılarak Susurluk'a giderken; içinde Gazi Halk Meclisi'nin de olduğu Halk Meclisleri zulmün başkenti Ankara'ya yürümüş; Susurluk'un devlet olduğunu haykırmıştı. 1998 3 Kasımında da tablo aynıdır. Hemen tüm küçük-burjuva kesimler, aydın kesimler Susurluk'un bu yıldönümünde pek bir şey yapmazken, gecekondü semtlerinde onbinler Susurluk düzenine karşı eylemlerini sürdürmüşlerdir. Gazi'de Halk Meclisi'nin öncülüğünde yine binlerce kişi sokaklara dökülmüş, adalet isteğini haykırmıştır.

GAZİ DAVASI HALKIN DAVASIDIR

Barikatlardaki İrade Mahkemelerde Sürüyor; Katliam sonrası, Susurluk devleti, halkın öfkesini yatıştırmak için her zaman uyguladığı kontrgerilla yöntemlerinden birine sarıldı; **"bağımsız yargı, adaleti tesis edecek"ti!**

Ama itin iti ısırmayacağını, kontrgerillanın kendi katillerini, çetelerini yargılamayacağını biliyorduk. Zaten yargısıyla, parlamentosuyla, iti, miti, polisiyle katleden, kaybeden bu devlet değil miydi? Gazi katliamı da Susurluk Devleti'nin o meşhur "binlerce operasyon"undan biri değil miydi?

Böyle olmasına böyleydi ama yine de katillerin peşini bırakmak olmazdı. Katillerden her alanda, her biçimiyle hesap sorulmalıydı. Bu yüzden "hukuki karar" anlamında bir sonuç çıkmayacak bile olsa, halkın yargısını açıklamanın bir aracı olarak dava açılmalı, bu davanın peşine düşülmeiydi. Böyle de yapıldı.

İlk mahkeme Eyüp Ağır Ceza Mahkemesi'nde oldu. Ve bu duruşmayla birlikte Gazi Davası'nın "**yol hikayesine**" dönen süreci başlamış oldu. Düşman ayaklanma sırasında nasıl sinsice ve vahşice saldırdıysa, Gazi Davası'nda da aynı politikayı sürdürüyordu. Dava oradan oraya sürüldü durdu. Sandılar ki bu davayla kimse uğraşmaz. Uğraşsalar da sonunda bıkip usanırlar. Oligarşinin asıl amacı bu davayı fazla uzamadan kapatmaktı. Ama öyle olmadı, çünkü Gazi halkı nasıl ayaklanarak onuruna, namusuna sahip çıktıysa aynı şekilde davasına sahip çıkmasını bildi. Bıkmadan usanmadan uğraştı. Olayı kapatmak isteyen oligarşiye izin vermedi. Mahkeme mahkeme, il il dolaştı. Sonunda oligarşiye diz çöktürdü, davanın görülmesini sağladı. Göstermelik de olsa davanın görülmesi oligarşi açısından bir yenilgi oldu.

Davanın görüşülmesine Gazi katliamından yaklaşık 2.5 yıl sonra nihayet 16 Eylül 1997 günü Trabzon'da başlanacaktı. 15 Eylül'de Gazi Davası Komitesi'nin organizasyonu sonucu Gazi'den davaya katılmak üzere altı otobüs hareket etti. Otobüslerden beşi, başta Gazi **Halk Meclisi** olmak üzere çeşitli semtlerin Halk Meclisleri, şehit aileleri, Gazi Cemevi ile Haklar ve Özgürlükler Platformu tarafından, diğer biri ise çeşitli sol dergi ve çevreler tarafından doldurulmuştu.

18 saat süren yolculuk baştan itibaren büyük bir coşku ve kararlılık içinde yapıldı. Türküler, halaylar halkın bitmek bilmez enerjisini yansıtıyordu. Molalarda yapılan basın açıklamaları ailelerin adalet istemlerini dile getiriyordu. Halk tüm acısı ve öfkesiyle hesap sormaya gidiyordu. İşkenceciler yol boyunca konvoyun peşinden ayrılmadılar. Mahkemeye varana dek otobüslerin önü çeşitli bahanelerle üç defa kesildi.

İşkenceci katillerin tüm engelleme ve geciktirme çabaları boşa çıkartılarak mahkemeye varıldı. Gazi şehitlerinin fotoğraflarıyla Gazi Davası Komitesi imzalı pankart açıldı. Zılgıtlar ve sloganlar eşliğinde basın açıklaması okunduktan sonra mahkemeye girildi. Duruşma sırasında katillerin avukatlığını meslek edinmiş tescilli halk düşmanı tlhami Yelekçi polislerin korumasına duyduğu güvenle şehit ailelerine saldırdı. Yaklaşık dört saat süren dava sonunda **sekiz polis hakkında gıyabi tutuklama kararı verildi.** Bu karar, sahiplenmenin sonucuydu.

Diş Diş Bir Mevzi Savaşı; Üçüncü duruşma için yine basın açıklamaları ve halaylarla yola çıkıldı. Beşinde Gazi Halk Meclisi pankartlarının asılı olduğu yedi otobüsün camlarına şehit resimleri yapıştırılmıştı. Otobüsler yolda yine çeşitli engellemelerle karşılaştı. Tüm il ve ilçe girişlerinde polis ve jandarma tarafından kimlik kontrolleri ve aramalar yapıldı. Otobüsteki pankartlara el koymaya çalışan, giderek saldırganlaşan işkenceciler provokasyon ortamı yaratmaya çalıştılar. Otobüsler Akçaabat'a geldiğinde MHP ve Ülkü Ocakları binalarının önünde durduruldu. İşkenceciler bu sefer sivil faşistleri devreye sokarak yeni bir provokasyon yaratmaya çalıştılar. Bunu da başaramayınca otobüsleri 500 metre sonra yeniden durdurdular. Fakat kitlenin kararlı tutumu karşısında düşman yine çaresiz kaldı. Yolu açmak zorunda kaldı. Trabzon girişine gelindiğinde katiller yine ortaya çıktılar. Bu sefer otobüslerin Trabzon'a girmesine izin vermeyeceklerini söylüyorlardı. Bunun üzerine kitle kararlılığım yolu kesip oturma eylemi yaparak gösterdi. Yaklaşık 15 dakika süren oturma eyleminin sonunda polis hiçbir şeyin halkın davasını sahiplenmesine engel olmayacağını görererek geri çekilmek zorunda kaldı.

Adliye önüne gelindiğinde asker, polis ve özel hareket timlerinden oluşan büyük bir yığmakla karşılaşıldı. Amaçlan halkın mahkemeye girişini engelleyebilmektir. İçeri girmek için dertilince de işkenceciler saldırdı ve iki kişi gözaltına alındı. Yapılan oturma eylemi ve atılan sloganlarla saldı protesto edildi. Ardından gözaltına alınanlar serbest bırakıldı.

Mahkeme sonrası İstanbul'a dönmek için otobüslere binildiğinde işkenceciler tekrar hareketlendiler. Önce kimlik kontrolü yapmak için geldiler. Bu sırada otobüsün dışında bulunan bir kişi gözaltına alındı. Daha sonra hareket eden otobüslere polislerin yanında bulunan sivil faşistler tarafından taş atılmaya başlandı. Akçaabat'a gelindiğinde yaşanan ikinci bir taşlı saldı sonucu otobüslerin camları kırıldı.

"Yaşasın Halkın Adaleti!"; 15 Aralık'taki duruşmaya gelindiğinde bu kez Trabzon girişine kadar herhangi bir sorun

yaşanmadı. Fakat Trabzon'a girişte Özel Tim'den JİTEM'e kadar katil sürülerinden oluşan bir yığınakla karşılaşıldı. Burada otobüslerde bulunan kitlenin kimlik dökümünü almaya, zorla otobüse girmeye çalıştılar. Halkın kararlılığı bu oyunlarını da bozdu. Acizleşen düşman bu kez otobüslerin önündeki pankartlara saldırdı. Dokuz saat süren duruşma boyunca dışarıdaki kitleye saldırmak için çeşitli tahrirlerde bulunuldu. Duruşma sonrası yapılan basın açıklamasına tüm kalleslikleriyle saldırdılar. Şehit ailelerine, yaşlı anne-babalara saldıran düşman püskürtüldü. Saldın sonunda üçü ağır 12 kişi yaralanmış, onlarca kişi gözaltına alınmıştı. Ancak protestolar sürdürüldü. Kitlenin öfkesini gören işkenceciler çaresiz gözaltındakileri serbest bıraktılar. Serbest bırakılan 20 kişi zafer işaretleri yaparak sloganlarla karşılandı. Otobüsler hareket ettikten sonra 50 kişilik bir faşist grup küfürle sloganlarla otobüsü taşlamaya başladılar. Saldın sonucu otobüslerin camları kırıldı.

Diş diş bir mevzi savaşı sürüyordu. Bir sonraki mahkeme 23 Ocak'taydı. Bu sefer Trabzon'a giden kitlenin içinde Yunanistan, Almanya, Belçika ve İngiltere'den gelen 18 kişi de yer alıyordu. Trabzon Adliyesi'nin önüne kadar ciddi bir sorunla karşılaşılmaı. Trabzon Adliyesi önünde yine bildik görüntüler vardı. Polis adliye önündeki otobüslere girip açık adres ve kimlik dökümü almaya çalıştı. Ama Halk Meclisleri'nin izin vermesi üzerine başaramadı. Duruşma sonunda iki katil serbest kaldı. İki katilin serbest bırakıldığı haberi kitlenin "Yaşasın **Halkın Adaleti**" sloganlarıyla karşılaştı. Her şey açıktı. Hesabı halk soracaktı. Geri dönüşte Akçaabat'a gelindiğinde içinde şehit ailelerinin bulunduğu otobüse faşistler tarafından taşlar atıldı.

28 Şubat'taki duruşmada ise adliye önünde halay çeken kitleye saldıran düşman iki kişiyi gözaltına aldı. Gözaltına alınan iki kişiye kısa süre kaldıkları emniyette işkence yapıldı. Akşam saatlerine kadar dışarda bekleyen kitleye yönelik provokasyon çabaları bu mahkemede de sürdü. Fakat artık kitlenin sabrının kalmadığı, gelişebilecek bir saldırıya gösterilecek tepkinin büyük olabileceğini düşünen düşman bu tutumundan vazgeçti.

2 Nisan'daki mahkemenin yolculuğu "**Gazi'nin Katillerinden Hesap Sormak İçin Trabzon'a Gidiyoruz - Halk Meclisi**" ve

"Adalet İstiyoruz" yazılı pankartlarla başladı. Ellerde yine Gazi şehitlerinin fotoğrafları ve dillerde hesap soran sloganlar vardı. Aralarında Almanya ve İngiltere'den gelen avukatların da bulunduğu kitle Trabzon'a vardığında, polisler Gazi Davası'nın sahiplenilmesini bir türlü engelleyememenin hırsıyla Gazi şehitlerinin fotoğraflarına ve Halk Meclisinin afişlerine saldırdı. Tüm tehditkar tavırlara rağmen atılan sloganlarla adliye önüne gelindi. Mahkeme salonuna şehit aileleri alınmazken, içerisi sivil polislerle dolduruldu. Ve silahların gölgesinde sözde tarafsız mahkeme başladı. İlk önce tanık olarak dinlenen şehit aileleri katilleri birer birer teşhis ettiler. Sonra sıra Gazi ayaklanması sırasında katillerin öldü diye bıraktığı Özlem Tunç'un tanıklığındaydı. Özlem Tunç daha duruşma salonuna getirilirken, suçlarının ortaya çıkmasından iyice korkan katiller tarafından kaçırılmak istenmiş, ifade vermemesi için tehdit edilmişti. Özlem Tunç duruşmaya geldiğinde yaşadığı vahşeti anlattı. Tüm bunlara rağmen katillerden Hayrullah Şişman, Metin Kaçmaz, Sedat Özenler tahliye edilerek duruşma ertelendi. Duruşma bitiminde çeşitli illerden gelen Halk Meclisleri mahkemenin gelişimine ilişkin bir açıklama yaptılar. Dönüş sırasındaki tehditler, gözaltıma alma çabaları ve faşistlerin sataşmaları kitlenin öfke dolu sloganlarıyla karşılandı.

Katiller Korkuyor; 7 Mayıs'taki davada da aynı şeyler yaşandı. Dokuzuncu duruşma 12 Haziran günü yapıldı. Mahkemeye gitmek için bir gün öncesinden dört otobüsle yola çıkıldı. Trabzon'a varıldığında otobüslerden inilip Gazi ve Ümraniye şehitlerinin fotoğraflarıyla yürünerek adliye önüne gelindi. Duruşma başlamadan önce hakim basının beş dakikalık görüntü almasına izin verdi. Duruşmada katiller bir kez daha teşhis edilirken katillerden Adem Albayrak, "Dursun Karataş ve Ercan Kartal beni öldürmek için bizzat emir vermişler" diyerek, asıl korkularının karşılarındaki mahkemeden değil halkın adaletinden olduğunu ortaya koydu.

10 Temmuz'daki dava için Halk Meclisinin iki, şehit ailelerinin bir, siyasi partilerin bir ve diğer siyasi yapıların bir olmak üzere toplam beş otobüsle yola çıkıldı. Otobüsler yine pankartlarla, dövizlerle, şehitlerin fotoğraflarıyla donatılmıştı. Bu kez,

şehit fotoğraflarının arasında kaybedilmek istenen dört Cephe'nin fotoğrafları da vardı. Trabzon'a varıldığında mahkemenin kitlesel bir şekilde izlenmesine engel olunmaya çalışılarak belirli sayıda şehit ailesi içeri alındı. Duruşmada avukatlar katil polislerden Orhan Durmuş'un askerde olduğu bilinmesine rağmen yakalanmadığı için suç duyurusunda bulundular. Ayrıca TBMM Susurluk Komisyonu Başkanı Mehmet Elkatmış'ın dinlenmesini talep ettiler. Fakat mahkeme heyeti bu talebi reddetti. Katillerin avukatı İlhami Yelekçi ise **"Gecekondulardan Geliyor Halk"** kitabından bölümler okuyarak, sanık polislerin silah kullandıklarını ancak devletin yasaları çerçevesinde ateş ettiklerini söyledi. Mahkeme bitiminde serbest bırakılmamalarına kızan katil polisler, ailelere ve avukatlara saldırmaya kalkıştılar. Şehit aileleri saldırı girişimine **"yaptıklarınızın hesabını vereceksiniz"** diye cevap verdiler.

10 Ağustos'ta Trabzon yine Halk Meclisi üyeleri ve şehit ailelerinin kararlı ve sabırlı adımlarıyla, öfkeli sloganlarıyla sarsıldı. Ellerinde Gazi şehitlerinin resimleri olan şehit aileleri ve Halk Meclisi üyeleri toplu bir şekilde mahkeme salonuna yürüyorlardı. Polis resimlerin kaldırılmasını, dağılık yürünmesini, yoksa müdahale edeceklerini söyledi. Fakat yürüyüşü engellemeyemedi... Duruşmada savunmalar okunduktan sonra tanık olarak Zülfü İivaneli dinlendi. Livaneli katilleri kollayan mahkemeye övgüler dizdikten sonra salonu terk etti.

12. Mahkeme yolculuğuna başlanırken Gazi Cemevi önünde yapılan basın açıklaması sırasında **"Gazi Davası İstanbul'a Alınsın", "Katilleri Halk Yargılayacak"** sloganları atıldı. "Gazi Katliamını Unutma" yazılı tişörtler giyilmişti. 8 Eylül'de Trabzon'a varıldığında yine polisin saldırılarıyla karşılaşıldı. Polislerin hedefi bu kez **"Gazi Katliamını Unutma"** yazılı tişörtlerdi. Gazi şehidi Reis Kopal'ın annesi Gülnaz Kopal tişörtünü çıkartmamakta direnince polislerin kendisini tartaklaması karşısında şöyle haykınyordu onlara: **"Evladımı katlettiniz, şimdi onları sahiplenmemizi engellemeye çalışıyorsunuz. Siz katilsiniz. Başınızdakiler evlatlarımızı öldürdü. Siz insan değilsiniz. Bize yaptığınız eziyet yeter.."**

Duruşmada katliamın yapıldığı dönemin İstanbul Emniyet Müdürü Necdet Menzir ile Vali Hayri Kozakçıoğlu'nun olaylar

sırasında yaptıkları telsiz görüşmesinin getirtilmesi talep edildi.

Gazililer 2 Ekim günü, yeni bir duruşma için Trabzon'a gittiklerinde üzerlerinde yine "Gazi Katliamını Unutma" yazılı tişörtler vardı. Karşılaşılan polis engeline rağmen adliyeye varıldı. Emniyet müdürü tişörtlerin çıkartılmasını, yoksa içeriye almayacaklarını açıkladı. Aileler ise, bunlardan mı korkuyorsunuz diyerek tepkilerini gösterdiler. Avukatlar savcıyla konuşmaya gittiler. Fakat zaten savcı da bu saldırıların sorumlularından biriydi. İzin vermedi. Bunun üzerine aileler mahkemeyi protesto ederek girmediler. Evet, bundan, **Gazi katliamının unutulmamasından korkuyorlardı**. Sadece bir avukat gözlemci olarak duruşmaya katıldı. Duruşmada **Korkut Eken, Mehmet Ağar, Hanefi Avcı** gibi kontra şeflerinin dinlenilmesi talep edildi. Katiller ise malum savunmalarını tekrarlayıp **"ne yaptılarsa devlet için yaptıklarını, devlet adına adam öldürdüklerini"** söylediler. Suçlu polislerden Mehmet Gündoğan, şehit ailelerinin, avukatların, davayı izlemeye gelenlerin ve gazetecilerin örgütlerden talimat aldıklarını söyleyerek tahliyesini talep etti. Yine katillerden Adem Albayrak, tahliye olduğunda **"örgütlerin hedefi"** olacağını söylüyordu. Hepsi bir gün kendilerinden hesap sorulacağı korkusunu yaşıyorlardı. Mahkeme heyeti katilleri korumaya devam etti ve Mehmet Gündoğan'ın tahliye edilmesine karar verdi.

Bu karar dışarıda sonucu bekleyen ailelerin büyük tepkileri ve sloganlarıyla karşılandı. Analar güçleri yettiğince katillerin bir gün hesap vereceğini haykırdılar. Bir duruşma daha böyle sonuçlanmıştı.

Gazi Davası Bizimdir; 15. duruşma yine Trabzon'da 18 Aralık 1998'de yapıldı. Duruşmaya gidecekler 17 Aralık'ta cemevinin önünde toplandılar. Gazi Halk Meclisi bir açıklama yaptı:

"Bizler Gazi halkı olarak Gazi Davası'nı sonuna kadar sahipleneceğiz. (...) Gazi halkını katledenler davayı kamuoyunun gözünden uzak yerlere götürüyorlar. Gazi Davası'nda yargılanan katiller tam anlamıyla yargılanmıyor. Yargılanan katiller ilerleyen mahkemelerde serbest bırakılıyorlar. Bu, da-

vanın üzerini örtmek anlamına geliyor. Amaçları halkımıza davayı unutturmak ve şehitlerimize sahip çıkmamızı engellemektir. (...)

Bizim böyle bir düzenden ve adaletten hiç bir beklentimiz yoktur. Hukuksuzluğun boyutlanarak devam etmesi halkın gözleri önündedir. Tutuklu olan katillerden birisi görülen diğer mahkemede serbest bırakılmıştır. Şu an tutuklu olan katillerden Adem Albayrak'ın da bundan sonraki görülen mahkemelerde serbest bırakılacağını biliyoruz.

Gazi Davası bizindir. Bu davayı sahiplenmek Gazi halkının görevidir. Üzerimize kurşun sıkan katilleri halkın adaleti yargılayacaktır.

Bizler Gazi halkı olarak bu hukuksuzluğun peşinde olacağız. Gazi şehitleri onurumuzdur.

Yaşasın Halkın Adaleti!..."

Açıklamanın ardından otobüslerle hareket edildi. Trabzon'da yüzlerce çevik kuvvet yine mahkeme çevresini ablukaya almıştı. Otobüsten ellerindeki döviz ve üzerlerine giydikleri "Gazi Halkı Değil Çeteler Yargılansın", "Gazinin Katili Susurluk Devleti" yazılı tişörtlerle inen Gazi Halkı, adliyenin önüne kadar yürüdü.

Duruşma girişinde polis Halk Meclisi üyesi bir kişiyi gözaltına alarak herkese gözdağı vermeye çalıştı. Duruşma ise artık klasikleşmişti, yeni bir şey olmadı. Mahkeme heyeti davanın göstermelik olarak tutuklu tek sanığı katil Adem Albayrak'ın tutukluluğunun devamına karan verdi.

Gazi Davası Solun Aynası Oldu; Gazi Davası, düşmanla sürdürülen bir irade savaşı olduğu kadar, aynı zamanda Kürt milliyetçisinden oportünistine, yasalıcı reformistine kadar 'sol'un da duyarsızlığının, sorumsuzluğunun gözler önüne serildiği bir zemin oldu. Reformizm baştan itibaren davayı sahiplenmedi. Ta ki davada belli bir mesafe alınana kadar sürdü bu durum. İlerleyen duruşmalarda ise oportünizmle ve reformizm, hiç emek harcamadan, bedel ödmeden davayı sahiplenmeye soyundular. Ama, bugüne kadar neredeydiniz diye sorulunca verecekleri cevap yoktu. Seçim hesapları yaparak Gazi Davası üzerinden oy toplayacağını uman yasalıcı sol kesimler

umduklarım bulamadılar. Ayaklanma sırasında da uzlaşmacı özelliklerini gösteren milliyetçi reformizm, dava boyunca da hiçbir emek harcamadı. Tüm bu kesimlerin enerji harcadıkları, kafa yordukları tek şey Cephelileri tasfiye etmek, Halk Meclislerini etkisizleştirmek olmuştur. Ancak birçok kez olduğu gibi yine başaramadılar. Başaramadıklarım görünce de her şey aslına rücu etti. Yani Gazi davası için ya kıllarını bile kıpırdatmadılar, ya da göstermelik katılımlarla geçiştirdiler.

Oportünist gruplar ise Gazi Davası boyunca oportünistliklerine birçok sıfat daha eklediler. Bozgunculuk, fırsatçılık, utanmazlık, bedavacılık vb... Davaya katılım hemen hemen hiçbir zaman onların sorunu olmadı. Onların tek sorunu "yürütme komitesinde yer almak" ve kendi reklamlarını nasıl yapacakları idi. Tüm "hazırlıkları" buna göre şekillendi. Bu "hazırlıklardan" fırsat bulup dava için uğraşmadılar. Bir türlü halkın yanına gelmediler. Halkın aldığı kararlara uyma gereği duymadılar.

Daha 16 Eylül'deki ilk mahkeme öncesinde oportünizm Gazi Davasını ne kadar "sahiplendiğini" gösteriyordu. Halk Meclisleri ve Haklar ve Özgürlükler Platformu davaya en kitlesel bir şekilde katılmanın çabası içindeyken oportünizm neredeyse bu kitleselliği baltalamaya çalışıyordu. Tüm yaklaşımlarını Cephe karşıtlığı üzerine oturtan reformist ve oportünistler, toplantı yerinden komiteye kadar her şeye itiraz ederler. Hatta o kadar ileri giderler ki, tam da o sıralarda kontra yöntemlerle halka, Cephelilere saldırmakta olan SİP'i kendilerini "temsilen" komiteye bile sokmaya çalışırlar. Bu tavırları sonucu bir türlü pratik karar alınamaz. Tartışmalar sürer gider. Hatta oportünizm o zamanki çıkarları uğruna "Gazi Halk Platformu" adında, Gazi'de hiçbir karşılığı olmayan alo boş bir yapı dahi kurar. Hangi halkla kurulduğu belli olmayan bu platform Halk Meclisi'nin karşısına çıkarılan oportünist bir platform olur. Sonrasında da varlığı, yokluğu belli olmaz zaten.

18 Kasım günü yapılan duruşmaya gitmek için hazırlıklar tamamlanır. Altı otobüs Gazi Halk Meclisi tarafından tutulmuştur, bir otobüs de Barış Partisi GOP örgütü tarafından şehit ailelerine verilir. Bir gün önceden yola çıkmak için toplanıldığına; görülür ki, hazırlık toplantılarında çok laf eden oportünistler otobüs tutmamıştır. Şehit ailelerine verilen otobüse yer-

leşmeye çalışırlar. Bu yetmiyormuş gibi kimileri Gazi Halk Meclisi'nin tuttuğu otobüse Gazi Halk Meclisi'nin pankartının asılmasına karşı çıkar. Hem bedavacılık, hem utanmazlıktır yaptıkları. Benzer birçok örnek yaşanır. Burjuva ideolojisinden beslenen pragmatik politikalar, şehitlere, halka, değerlere saygısızlık, reformist, oportünist solun Gazi Davası sürecindeki pratiğini karakterize eden en temel yanlardır. Gazi halkı bu kesimleri dava boyunca çok daha iyi tanıdı.

Gazi Davasından din bezirganları da faydalanmaya çalıştılar. Avrupa Alevi Birlikleri Federasyonu Başkam Ali Kılıç o güne kadar ortada gözükmemesine rağmen 15 Aralık'ta Gazi Davası'na katılır. Kitleyi bulur bulmaz da şov yapmaya başlar. Yaptığı konuşmada da devrimcilere ve şehitlere hakaret eder. Gazi katliamım Alevi-Sünni çatışması, Alevi katliamı gibi göstermeye çalışır. Bu arada Gazi Davası'm insiyatiflerine almak için manevralara başlarlar. Biraz popüleritesi olan yazarları Gazi halkına pazarlamaya çalışırlar. Bu alternatif(!) oportünizmin desteğini de alır. Ortak noktaları aynıdır. Halkın, Halk Meclisi'nde örgütlenmesinden ve Halk Meclisi'nin Gazi Davası'm sahiplenmesinden rahatsızdırlar. Bu çabaların yoğunlaştığı günlerde şehit aileleri, Gazi Halk Meclisi ve cemevinden oluşan Gazi Davası Komitesi'nin yürütmesini değiştirmeye çalışırlar. Zorluklara, baskılara göğüs geren, sabırla emek harcayanlar gözardı edilerek o güne kadar ortada gözükmeyen kimileri ortaya sürülür. Bu amaçla, CHP, BP, İHD vb. kurumlar cemevinde bir toplantıya çağrılır. Bu arada şehit ailesi olma misyonunu üzerinde taşıyamayan bazı kişiler de oynanmak istenen bu oyuna ortak olur. Ertesi gün yeniden toplanılır. ANAP'lılar dahi gelirler. Çağırınlar sözkonusu "şehit ailesi" ve cemevi yönetiminden bazı isimlerdir. ANAP'lılar hemen kovulur. Toplantıda söz alanlar davayı sahiplenmek için çalışmayanların söz haklarının olmayacağını belirtirler.

Gazi, Ümraniye Şehitlerine Sözümüz Var; Gazi Davası artık tüm kamuoyuna mal edilmiş, geniş kitlelerin sahiplendiği bir dava olmuştur. Davanın bu noktaya gelişi o kadar da kolay olmamıştır. Bunun için çok bedel ödenmiş ve emek harcanmıştır. Onca imkansızlıklara, baskılara rağmen

her koşulda dava sahiplenilmiştir. Gazi davasını esas olarak Halk Mecisi ve Haklar ve Özgürlükler Platformu ve onların önderliğindeki Gazi halkı sahiplenmiştir.

Gazi davasına sahip çıkmak onur sorunudur. Biz **sahip çıkanın** haklı gururunu taşıyoruz. Halk Meclisi üyelerinin gözaltına alınması, Gazi'de terör estirilmesi, Trabzon'da faşist saldırılar, provokasyonlar gibi birçok saldırı yaşadık. İşkencelerden geçtik, tutsaklıklar yaşadık, ama sahiplenilen olduk. Çünkü Gazi şehitlerinin gözleri üzerimizdeydi. Onlara söz vermiştik. Söz namustur. Bir yandan verdiği sözlere sahip çıkmayan oportünizmle mücadele ettik. Bir yandan reformizmle, bir yandan da devrimcileri karalayan din bezirganlarıyla uğraştık. Diğer yandan işkenceci katillerin saldırılarını boşa çıkarttık. Yılmadık, mücadele ettik.

Tüm saldırıların karşısına halkın bitmeyen acısı, dinmeyen öfkesi ve hesap sorma bilinciyle çıktık. Mahkeme kürsüleri bizim ellerimizde halkın hesap soran kürsüleri oldu. Mahkemeye gidiş gelişler halkın birliğinin örüldüğü, sahiplenmenin geliştirildiği zeminler oldu. Her yolculuk bir savaşa dönüştü. Oluşturduğumuz komitelerle, disiplinimizle, kararlılığımızla dosta düşmana örnek olduk. Halka her zaman güvendik. Ve bu güvenimizle sarıldık her işe. Mahkemeye gelen, gelmediği halde çeşitli biçimlerde bize yardımcı olan geniş kitlesellikle dayanıklılığı sağladık. Her mahkemeye gidip germemiz düşmana vurulan bir darbe oldu.

Özveri, fedakarlık, emek harcama, ısrar, halka güven vb. birçok duygu ve düşünceyle yürüttüğümüz çabalar bugün meyvesini veriyor. Bundan sonra da hiçbir fedakarlıktan kaçınmayarak verdiğimiz sözü yerine getirmeye devam edeceğiz. Şehit aileleri, Gazi Halk Meclisi ve Cephe, Gazi davasını her koşulda sahiplenmeye devam edecektir. Varsın kimi çıkar grupları kendi bataklıklarında debelensinler. Bizi yolumuzdan kimse alıkoymayacaktır.

ASIL HESABI HALK SORACAK

Peki yolculuklarda, mahkeme salonlarında yürütülen bu mücadelenin sonunda nereye gelindi?

Göstermelik olarak tutuklanan katiller, oligarşinin mahkemesi tarafından birer birer serbest bırakıldılar. Katliamın asıl sorumlularına ulaşılması doğrultusundaki tüm talepler mahkeme tarafından reddedildi.

Ama tüm bunlara rağmen devlet kendisini aklayamadı.

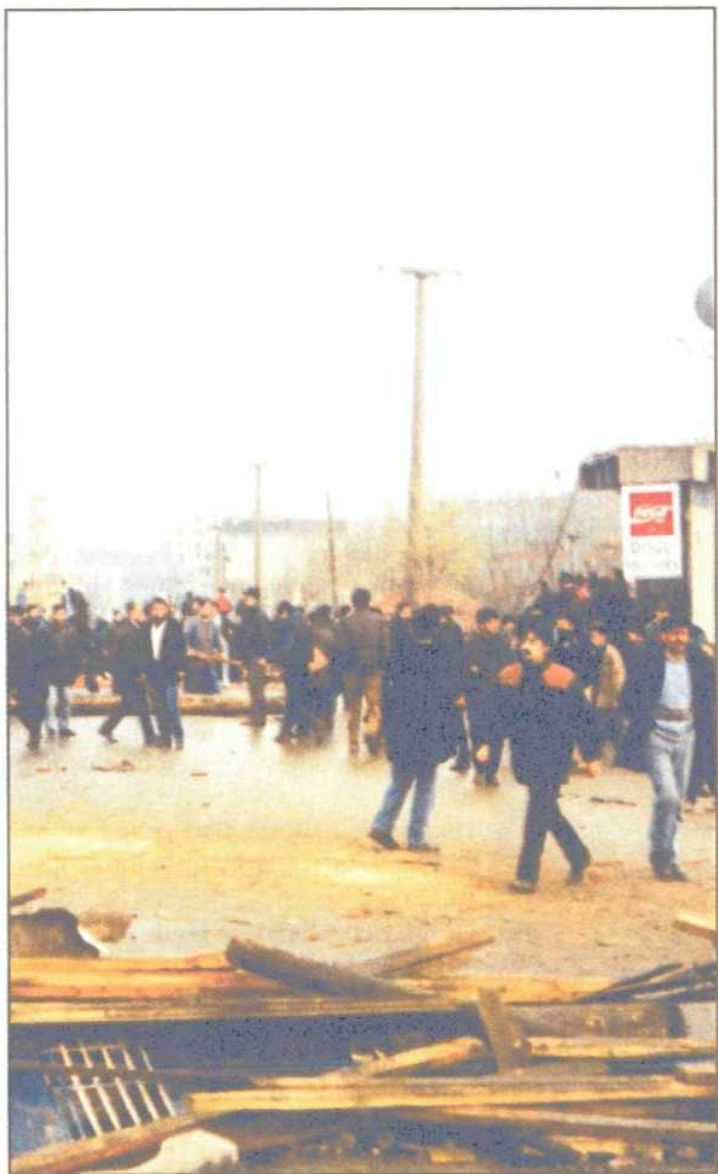
Tersine, katilleri korumak için verdikleri her karar, suçun itirafı oldu.

Gazi halkının adalet haykırışını susturamadılar.

Bu haykırış dalga dalga yayıldı, Türkiye'deki adalet, yani adaletsizlik gerçeği milyonlar tarafından görülür hale geldi.

Susurluk düzeninin katilleri gün gün serbest bırakılırken, Gazi halkı tutuklanmaya, saldırıya uğramaya devam ediyor.

Gazi halkı örgütlü ve bilinçlidir. Davayı Anadolu'nun en ücra köşesine sürseler de katliamlara girişseler de, provokasyonlarla, gözaltılarla, tutuklamalarla halkın sahiplenmesini engellemek için çırpınsalar da bu dava halkın davasıdır. Halkın sesi ni susturamazlar. Halk kendi meclisleriyle, kendi adaletiyle katilleri yargı-lamaktadır. Halkın onur ve namus davası halkla birlikte görülecektir. Ve devletin tümü halkın adaletine hesap vermeden, cezalarını bulmadan bu "dava" bitmeyecektir. Katillerin mahkemeleri ne karar alırsa alsın, asıl karan halkın adaleti verecektir. Ayaklanma günlerinde Cephe pankartında ifade edilen bu gerçek, her zaman için geçerlidir.

KATLİAM VE AYAKLANMA

Gazi, direnen halk demektir. Mücadele demektir. Örgütlenme demektir. Çünkü zulme boyun eğmiyordu Gazili. Zulmün ve sömürünün efendileri "düşman" diye bakıyordu Gaziliye. Gazi, söndürülmesi gereken bir devrim ocağı, kurutulması gereken bir Cepheli kaynağı, yenilmesi gereken bir düşmandı.

Düşmandı bu devlet Gazi'ye ve Gaziliye. **Zulmün karargahlarında karar alındı.**

Uygulayıcılar harekete geçti. **Tarih: 12 Mart 1995** Akşam karanlığı çökmüş, Gazi halkı olağan günlerinden birini daha bitirmeye hazırlanıyor. Bir kaç genç ana cadde üzerinde yürüyor, ara sokaklarda kümele-

SALDIRAN DEVLET DİRENEN HALKTIR

nen kadınlar sohbet ediyorlar. Bunlar normal görüntülerdi. Normal olmayan her zamankinin aksine ortalıkta bir tek polis dahi görünmemesiydi. Oysa polisler eksik olmazdı pek; sivil veya resmi araçlarıyla dolaşır, pis pis insanları süzerlerdi.

Akşam karanlığının yoksul kondulan tamamen örtmesiyle birlikte sokaklar da ağır ağır tenhalaştı. Kimileri evlerine çekilirken, kimileri de televizyondaki maç yayınından dolayı fazlasıyla kalabalık olan kahvelere girdiler. Hava soğuktu hala ve kış bahara yeni yeni dönüyordu.

Cemevinde yatıp kalkan Halil Dede de Doğu Kırāathanesi'ndeki iskemlesinde oturmuş, birazdan yaşanacaklardan habersiz, çayını yudumluyordu.

Gazi mezarlığından bir ışık görüldü. Işık mezarlıktan aşağıya, İsmetpaşa Caddesi'ne doğru indi. İndi ve taksiden doğrultulan silahlar sırasıyla Dostlar, Cihan, Yavuz, Kardeşler ve Doğu kahvehaneleriyle, Sarıcıoğlu pastanesini kurşun yağmuru-na tuttu. Her şey bir anda başlamış ve bitmişti.

Silahlar sustu. Haykırışlar, bağırtılar ve inlemeler aldı yerini. Camlar kırılmış, masalar, iskemleler dört bir yana dağılmış, birçok insan yaralanmıştı.

Kalleşler!..

Kim ateş eder böylesine kalleşçe!..

Kim... Kim... Kim?..

Ana caddeden gelen bir polis otosu olay yerine hiç uğramadan direksiyonunu yan sokağa kırdı. Ticari taksi de onun peşinden aynı sokağa girdi. Sonra bir kaç el daha havaya ateş edildiği duyuldu. Ticari taksi Kıbrıs Caddesi'ne doğru giderken, Doğu Kırāathanesi'nde oturan Halil Dede'nin beyaz, uzun sakalı kırmızıya boyanmıştı.

Oturduğu sandalyede öyle kala kalmıştı Halil Dede. Biraz önce ihtiyar parmaklarıyla tuttuğu yarısı içilmiş çay bardağı masa üstünde duruyordu hala.

Silah sesleri susalı henüz bir kaç dakika olmasına rağmen Gazililer taranan kahvelerin önünde toplanmaya başlamışlardı bile. Kahvelerin içi yaralılarla doluydu. İlk şaşkınlığı atan insanlar yaralıları hastaneye taşımak için koşturmaya başladılar.

KATİLLERİ İSTİYORUZ!

Kalabalık gittikçe artıyor, mezarlık tarafından, Zübeyde Hanım Mahallesi'nden, Cebeci yolundan insanlar akın akın tsmetpaşa Caddesi'ne doğru geliyordu. Hiç kimsenin aklına kim yaptı sorusu gelmedi. O kadar netti ki bu sorunun cevabı... Herkes katledenleri biliyordu zaten. Maraş'tan, Çorum'dan, Sivas'tan tanıyordu katillerin kimliğini... Yılların tecrübesi Gazililerin dudaklarından dökülüyordu: "Faşistler saldırdı", "Kontrgerilla yaptı bunu", "Polis korumuş, birlikteydiler", "Devlet yaptı"...

YOLU YOK

KURTULUŞUN İSYANI SEÇMEDİKÇE

*"Ayağa kalk, kalk İstanbul,
At üzerindeki yorgunluğu
Direnişin mevzisinden
Sabahat'ın sesi geliyor
Kürt kızının sesi
Aslanların sesi
Ve diyorlar ki; Yeter
Yeter Artık!
Ayağa Kalk!
Kavgaya ve savaşa gir İstanbul!"*

Evler boşalıyor, sokaklar caddelere akıyor, hala barut kokan İsmetpaşa Caddesi'nde kalabalık gittikçe artıyordu. Kahvehanelerin içindeki kırık camlar, devrilmiş sandalye ve masalar, kurşunlarla delik-deşik edilmiş sobalar, yaralanan insanlar ve bir de cansız bedenıyla hala sandalyenin üstünde durmakta olan Halil Dede, Gazi halkına yalın bir gerçeği, faşizmin zulmünü bir kez daha özetliyordu.

Saldıran devletti; ölen ise Gazi'nin yoksul halkı. Gazi halkı bu gerçeğin bilinciyle toplanmaya başlıyordu. Kalabalık biriktikçe öfke de artıyordu. Gazili kızgındı, öfkeliydi. 'Artık yeter' diyordu insanlar. O güne kadar protesto gösterilerine dahi katılmaktan geri duranlar bu vahşet karşısında öfkelerini dizginleyemiyor, gür bir sesle sloganlara katılıyorlardı.

SALDIRAN DEVLET DİRENEN HALKTIR

Susmak Gazi'ye yakışmazdı.

Susmayacaktı Gazi; hesap soracaktı. "KATİL DEVLET!" sloganı gecenin sessizliğini parçalarken, sayıları ikibini bulan halk hedefe doğru öfkeyle yürümeye başladı. Cepheliler hedefi göstermişlerdi:

Hedef karakoldu! Hedefe doğru yürüdü Gazi halkı. Her bir adımda öfkesini ve kararlılığını büyüterek yürüdü karanlığın, zalimin, zorbanın üstüne... Omuz omuza, el ele, kadın erkek, çoluk çocuk herkes yürüyordu.

"Yaklaştı sesler,
duyuyorum sesleri,
alınan nefesler,
verilen nefesleri.

Görüyorum tahta göğüslerin daralıp genişlediğini,
bozuk bir demirci körüğü gibi işlediğini...

Bir kafiye geliyor;

bir daha

aha!

bir daha.

daha

bir daha.

Saymak nafile

kafiye, kafiye

kafiye geliyor gerçek...

Kadın

erkek,

çoluk çocuk,

kaynıyor kumlar gibi,

sıralanmışlar yola,

karakola..."

"Katil Polis, Katil Devlet", "Halkız Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla yürüyen Gazililer, henüz bir kaç ay önce simitçi Bayram Duran'ı katleden işkence merkezine, hesap sormaya gidiyordu. Cepheliler en öndeydiler. Sezgin, Hasan, Ali Haydar ve dört bir yandan gelen Cepheliler yürüyüşün disiplinim sağlıyor, bu kalabalık kitleye yol gösteriyordu. Ali Haydar Çak-

KATİLLERİ İSTİYORUZ!

mak, yanına gelen Sezgin ile birlikte sloganların düzenli atılmasını ve kalabalığın tüm caddeye yayılarak kortej oluşturmalarını sağlıyorlar. Kitlenin Öfkesi giderek kabarıyor. Ali Haydar, çevresindeki diğer Cephelilere yan taraftaki keresteciği işaret ederek taş, sopa, ne bulurlarsa toplayıp getirmelerini söylüyor. "Benzin gerek" diyor birisi.

Şimdi nereden nasıl bulunacak?.. Cepheliler oradaysa bulunacak elbet.

Şu kara talihi yakıp değiştirmek için, halk düşmanlarının kirli yüzünü ateşin şavkında görmek için, caddeleri sokakları tutuşturmak için... benzin gerekiyor.

Alt Haydar, çevredeki arabalardan nasıl benzin çekilebileceğini anlatıyor. Hemen orada bir molotofun nasıl yapılacağı anlatılıyor. Bilenler ne biliyorlarsa, bilmeyenlere hemen orada öğretiveriyorlar. Öğretenler ve öğrenenler hızlı bir şekilde yapıyorlar işlerini, Herşey o anda dakikalardan kısa zamanda organize edilmeye çalışılıyor.

Kalabalık artıyor giderek, nehir coşuyor, öfke kabına sığmaz oluyor. Cemevi önünde toplanan insanlar yürüyor. Hedef karakol. Geçtikleri yerlerde biriken insanlar kaldırımlardan inerek, evlerinden çıkarak korteje katılıyorlar. Katılanlar katılmayanları çağırıyor. Yürüyüşün dışında kalanlara koşturuyor Ali Haydar. Olanları, nedenlerini, yapılması gerekenleri anlatıyor. Bir yandan da bağıyor:

- Bu ateş bir gün sizi de yakacak!

Mırıldanmalar, onay sözcüklerine dönüyor bir bir. İkircikli durumdaki insanların arasından biri kaldırımdan inip korteje doğru yürüyor. Bir yandan da geride kalanlara sesleniyor:

- Doğru söylüyor. Sonunda bizi de Maraş'taki gibi katledecekler, evlerimize girecek bu namussuzlar.

Kalabalık büyüyor. Omuz omuza yürüyor herkes. Bu arada yol üzerindeki faşist dükkanlar bir grup Cepheli tarafından tahrip ediliyor. Gazi'nin öfkeli halkı da katılıyor bu tavra. Ne yağma var ne talan, tahrip edip çekiliyor Cepheli'ler.

Adım adım yaklaşıyorlar karakola.

Ali Haydar, coşkuyla konuşuyor:

SALDIRAN DEVLET DİRENEN HALKTIR

- Arkadaşlar, katiller polistir. Onun için hedefimiz karakol. Bundan sonra Gazi'de polis istemiyoruz.

Öyle ya ne işi var mahallemizde polisin? Ne işi var?

Bizi mi koruyorlar... Kime karşı?..

Hayır, hayır! Yıllardır bize saldıran onlar değil mi?

Evet onlar. O zaman kovacağız mahallemizden bu işkence-cileri. Gücümüz yeter bizim. Çünkü biz halkız, haklıyız.

"Dadaloğlum bir gün kavga kurulur

Öter tüfek, davlumbazlar vurulur

Nice koç yiğitler yere serilir

Ölene ağlama kardaş

Yarın bizimdir."

"Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız" diye haykıran Gazi halkının öfkesi düşmanı korkutmuştu. Televizyonlar, basın kuruluşları akın akın bölgeye geliyordu. Ülke gündemi bir anda değişmişti. Bir anda beklemedikleri bir kalabalıkla ve öfkeyle karşılaşan polisler ise karakolda tir tir titriyorlardı. Var mıydı öyle, silahsız savunmasız halkın üzerine kurşun sıkmak... Var mı ha... Var mı? Yeter artık bu zulüm! Yeter artık... Ne istediniz bu halktan, yetmez mi iliğimize kadar sömürdüğünüz, yetmez mi işkenceleriniz, yetmez mi içtiğiniz kanlar?.. Yetmez mi be yetmez mi?...

Gazi halkı öfkeli, Gazi halkı kızgın... Halk öfkeyle hesap sormaya yürüyor. Karakolun hemen önünde cılız bir barikat kuran polisler korkuyorlar. Çünkü suçluydular. Kendilerine doğru sloganlarla gelen öfkeli halkın içinde zulmetmedikleri bir tek insan bile kalmamıştı. Panzerler desteğinde gelen çevik kuvvet de korkularını dindirememişti. Saatler ilerledikçe öfke ayaklanmaya dönüşecek, korkuları daha da artacaktı.

"Hedef Karakol" şiarıyla karakola doğru yürürken kitleyi durdurmaya çalışanlar da oluyor.

- Nereye gidiyorsunuz?.. Ne yapıyorsunuz?.. Siz çıldırdınız mı?.. Durun, kitleyi kırdıracaksınız?.. Provokasyona gelme yin...

Ayaklanmanın, halkın Önüne geçmeye çalışan sözler bunlar. Karakola yürüyüp hesap sormaya çalışan halkın, adalet

KATİLLERİ İSTİYORUZ!

özlemini, öfkesini durdurmaya, söndürmeye çalışanların sözleri.

Gazi halkının kabaran ve karakola yönelen öfkesini, hesap sorma isteğini bastırmaya çalışıyorlar. Onlara göre yaşananlar provokasyon... TC, halkı provokasyona getiriyor... O halde provokasyona gelmemek lazım... Yani...

Yani karakola yürümek gerekir. Tam o anda karakola yürümek ne demek?.. Yani hesap sormamak gerekir diyorlar. Olur mu böyle olur mu?

Halk karakola doğru yürürken onlar cemevi önünde toplanmanın propagandasını yapıyorlar.

Ama kim dinler bunları artık. Kimse dinlemiyor zaten. Yürüyüş sürüyor. Şiar değişmiyor "Hedef Karakol!"

Kitle karakola yaklaşırken bir yandan da hem saldırdı için, hem savunma için herkes silahlanıyordu. Herşey silahtı artık. Bir kasa parçası, bir tüp, bir sandalye bacağı... Her şey silahtı halkın elinde. Polis kitlenin üzerine doğru harekete geçmeye başlamıştı. Anlaşılan saldırıcaklardı. Korkuturuz diye düşünüyor olmalılar. Şimdi!

Karanlığı parçalayan sesiyle haykırıyor Ali Haydar:

- Şimdi!

Kendisi de öne geçerek, ilk molotofu fırlatıyor polislere doğru. Sonra Cepheli'ler biraz önce hazırladıkları molotofları ardarda sallıyorlar. Ateş salınıyor önce, sonra yere olanca şiddetle çarpıp yayılıyor. Ateş büyüyor. Molotof mu bunlar? Yüreklere çıkarıp atıyorlar, alev alev yanıyor yürekler.

Ateş büyüyor...

Yaşlıca bir ana sesini duyurmak için haykırıyor:

- Oğlum bana da verin o ateşten, ben de yakayım şu şeref sizleri.

Polisler birbirlerini ezerek kaçıyorlar şimdi. Sloganlar, küfürler patlıyor kitleden. Kaçıyorlar işte, kaçıyorlar.

Avuçlara doldurulan taşlar karakola doğru fırlatılıyor, slogan sesleri hiç susmuyor. Taş yağmuru ve öfke karşısında burunlarının ucunu dahi gösteremeyen polisler halkın üzerine ateş açıyorlar. Ama öfkeli halk kurşun yağmurlarına inat geri

SALDIRAN DEVLET DİRENEN HALKTIR

çekilmiyor, bekledikleri gibi kaçmıyordu. Gazililer zulüm ve sömürüden kaçış olmadığını kendi deneyimleriyle biliyorlardı. Nereye kaçılacaktı ki!..

Bundan ötesi yok artık. Onurla yürünecek düşman üstüne. Hesap sorulacak, başka yolu yok artık! Ne kaldı geriye... Kendimizi mi satak, nedek? Üç kuruşa alınteri döktük yıllarca, karşılığı da açlık, yokluk, yoksulluk oldu. Biz de biliriz elbet, mis gibi yaşamayı. Biz de isteriz karnımız doysun, sırtımız pek, gönlümüz hoş olsun. Ama bırakmazlar ki... İlle de ille iğimizi kadar sömürecekler. Kalmadı be, kalmadı, ilik milik kalmadı bizde. Bırakmadınız hiçbir şeyimizi. Çaldınız çırtınız yıllarca. Az biraz itiraz edecek olsak, kafamızda kırdınız coplarınızı. Evlerimizi bastınız, kadın çoluk çocuk dinlemeden alıp görürdünüz. Yetti. Bu devran böyle dönmeyecek artık. Tekerine çomak sokacağız bu devranın da, bu düzenin de... Dur bak sen, dur bak sen... Bizim de günümüz gelecek, bizim de!

Yıllardır öfkesini içinde biriktiren Gazi halkı faşizme meydan okuyor, şehitlerinin hesabını soruyordu. Halkın üzerine sürekli tazyikli su sıkın panzerler bile taş ve sopa yağmuru karşısında ürkmüş; panzerin biri elektrik direğine bindirmiş ti. Saatler geçmiş çatışma devam ediyordu. Vakit geceyarısını geçmişti artık. İlk çatışmaların ardından halk barikatlar kurmaya başlayarak geceyi bunların ardında geçirmeye hazırlanıyordu. İsmetpaşa Caddesi'yle karakol arasındaki bölüm halkın elindeydi. Bir yandan pazar tahtaian, demirler, kalaslar ve faşistlerin dükkanlarından getirilen malzemelerle barikatlar daha da sağlamlaştırırken, küçük parçalar da polislerin üzerine fırlatılıyordu. Küçük bir çocuk, elinde bir piknik tüpüyle barikatın başına gelmişti.

Küçüktü o, ama yüreği büyüktü. Erken büyüyen bir Gazili çocuktu o.

KATİLLERİ İSTİYORUZ!

Neden erken büyür peki, bizim ülkemizde çocuklar? Neden çocuklukları yaşatılmaz onlara? Bir çocuğun sahip olması gerekenler neden verilmez onlara da?.. Sorular çok elbet, ama o gece oraya, Gazi'ye yapılan saldırı hepsinin cevabıdır.

O küçük, çelimsiz bedenleriyle çatışmanın içinde saf tutmuşlardı onlar da. Acıyı, açlığı, doyulmadan yatılan geceleri nasıl biliyorlarsa, düşmana karşı savaşmayı da bildiklerini gösteriyorlardı şimdi. Sezgin, tüpü küçük çocuğun elinden aldı ve yanan ateşin içine attı. Kocaman bir alev topu göğe yükseldi. Gecenin karanlığı yanılarak aydınlandı. Aydınlanan gece değil, bu çatışmanın, bu savaşın zaferiydi sanki. Biraz önce tüpü getiren küçük çocuk patlamanın sevinciyle, yeni bir şeyler bulup getirmek için karanlığın içinde kayboldu.

Küçüğünden büyüğüne, yaşlısından gencine, kadınından erkeğine kadar Gazi tek bir yürek olmuş, tüm yaratıcılıklarını kullanarak ayaklanmayı büyütüyordu. Kimileri yaralılarla ilgileniyor, kimi taş ve tuğla atıyor, tüp getiriyor; bir başka köşede molotoflar hazırlanıyor, sloganlar da hiç durmadan haykırılmaya devam ediyor.

"Taş sopa benzin elde silahtır
Gücümüz vatana sevdamızdandır
Onurlu, özgür bir yaşam için
Savaşmak namus borcumuzdur"

Gazi'nin yoksul halkı ve Cepheliler tüm hünelerini ortaya koyarak ayaklanmayı örgütleyiyor, savaşı savaş içinde öğreniyorlardı. Binlerce sayfaya konu olacak gelişmeler dakikalara sığıyor bu gece. Cepheliler ve Gazi halkı barikat kurmayı, kitleleri toparlamayı, savaşa katmayı, komiteler kurmayı, sokakları tutup, düşmanı püskürtmeyi öğreniyor, öğretiyorlardı.

Yanmış arabalar, dağıtılmış, yıkılmış dükkanlar, barikata malzeme taşıyan, koşturan insanlar, silah sesleri ve molotofla-

SALDIRAN DEVLET DİRENEN HALKTIR

rın geceyi aydınlatan ateşleriyle Gazi sokaklarında bir savaş var.

Gazi'de yılların hıncı isyana dönüşüyor. Namus ve onur savaşıydı bu. Kallesçe, korkakça saldıran düşman karşısında haklı olanların direnişiydi.

Direnışçilerden biri megafonla halka seslenmeye başladı:

"Gazi halkı, DHKC adına konuşuyorum. Halka yönelik bu saldırının sorumlusu kontrgerilladır... Gazi halkı yalnız değildir. Bu saldırının hesabını soracağız."

Sorulacak bir hesap var çünkü bu ülkede. Peki, kim soracak bu hesabı?.. Gazili bilir bunu. Kim halk düşmanlarından hesap sorduysa bugüne kadar, yine onlar soracaktır. Herkes emindir bundan. Bilir herkes, Cephe halktır. Direnen, savaşan ve zafere yürüyen halkın ta kendisidir Cephe. Bu güvenle daha bir gür haykırılır sloganlar; "Asıl Hesabı Cephe Soracak!"

DUYULUR DA DURMAK OLUR MU?

"Gelin canlar bir olalım
Münkire kılıç çalalım
Yoksulun hakkın alalım
Tevekkeltü tealallah
Özü öze bağlayalım
Sular gibi çağlayalım
Bir yürüyüş eyleyelim"

Cemevinin etrafını binler doldurmuş, Gazi'nin nabzı burada atıyordu. Televizyon kanallarında geçen haberler İstanbul'a, Anadolu'ya, tüm dünyaya ayaklanmayı duyurmuştu. İstanbul'un, Türkiye'nin nabzı Gazi'de atıyordu artık. Gazililer gibi zulmün en barbarcasım, yoksulluğun en acımasızcasını çeken İstanbul'un yoksul konduları, kardeşlerinin yardımına koşmak için seferber oldular.

Duyulur da durmak olur mu?..

Nasıl durulsun ki?.. Onur ile alçaklığın, halk ile faşist devle-

KATİLLERİ İSTİYORUZ!

tin bu savaşında durmak olur mu? Durmak, faşist devletin işine gelirdi. Durmadılar... Tuttu karısının elinden, tuttu kocasının elinden. Kucaklarında çocuklarıyla düştüler yola. Yüzlerinde öfkeyi ve kardeşliği taşıyarak yürüdüler Gazi'ye doğru.

Pencerelerinin ardına sığınanlar zulüme, sömürüye güç verdiklerinin utancıyla çıt çıkarmadılar. Onlar sustular, onlar durdular. Susup oturma'nın Koç'ların, Sabancı'ların, kontrgerillanın bu aşağılık, bu iğrenç düzenine can vermek olduğunun utancı omuzlarına çöktü.

"Bu meydanda cengimiz var

Er olan meydana gelsin

Faşistlere hıncımız var"

Mertlik İstanbul'un tüm gecekondularından yola çıkmıştı, hedef Gazi'ydi. Hiçbir güç yola çıkanları durduramaz artık. Çünkü bütün mesele yola çıkmaktadır. Yola çıkılınca bir kez, ne korku kalır insanda, ne kaygı. Yola çıkanlar el ele, omuz omuza, sevdıyla, coşkuyla, öfkeyle, hınçla yürüdüler.

"Adımlarımız yeri göğü sarsıyor

İhtilalimiz büyüyor

Tankları, topları, tüfekleri olsa da

Zalimler korkuyor"

Gazi'de halk barikatlar önünde direnirken, sayılan bin beşyüzü aşan Nurteveli yoksul halk, kadını erkeği, yaşlısı genciyle biraraya gelmiş, Cephelilerin "Faşistlerden Hesap Soracağız" sloganıyla toparlanarak E-6 yoluna doğru ilerlemeye başlamıştı. Nurtepe sokakları "Halkız Haklıyız Kazanacağız" sloganıyla inliyordu. Yol boyu yürüyenler Gazi'ye akıyor, Gültepe ve Alibeyköy'deki emekçiler de onlara katılıyordu.

"Seninle konuşmaya geldim kardeş

sana katılmaya geldim kardeş

çünkü sevgili zafer

omuzlarında yükseliyor birliğimizin"

Cemevinin çevresinde bir dalgalanma oldu. Binlerce insan Gazi'ye sloganlarla, marşlarla girmeye başlamışa. "Gazi Halkı Yalnız Değildir" sloganında özetleniyordu her şey. Kürt'ü, Türk'ü, Alevisi, Sünnisiyle birleşen halk zulmün oyunlarını

SALDIRAN DEVLET DİRENEN HALKTIR

bozarak kenetleniyordu. Okmeydanı, Nurtepe, Armutlu, tiki-telli halkı Gazi'ye akıyordu. Kucaklaşıyor, acılarını, öfkelerini, sevinçlerini harmanlıyorlardı. İnsanların yüzlerinde hem bir sevinç parıltısı, hem de faşizme karşı öfke vardı. Cemevinin önu yüzlerce yıl önce Bedreddin yiğitlerinin hakça, ortakça bir yaşam için kurdukları Ortaklar'ı andırıyordu. Kardeşçe bir yaşam, sömürsüz, ortakça bir düzen için birleşmiş bu halk sanki bir düğündeymişçesine, coşkuyla savaşa katılıyordu.

İşkenceci katiller halkın Gazi'ye girmesini engellemek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Gazi ablukaya alınmıştı ama kim dinler artık ablukayı, kim dinler polisi, önlemi, aramayı taramayı... Kimse dinlemedi, yürüdüler ve vardılar Gazi'ye...

BARİKATIN İÇİNDE VE DIŞINDA OLMAK

*"Dediler ki; dikkat et, düşman binbir maskeyle büründü
döneklik ardı sıra ihaneti sürüdü"*

*"Dedim ki; dikkat ettim, en karanlık günlerde bile
direnenler ön saflarda mavzer gibi yürüdü"*

Barikatın önünde yanan ateş dört bir yanı aydınlatıyordu. Bu ateşten kaçmak, karanlıklarda gizlenmek mümkün değildi artık. Ateş herkesin gerçek yüzünü gösteriyor, açığa çıkarıyordu. Savaşın acımasızlığı ve yumuşatılamayan gerçekliği herkesi saflaştırıyordu. Üçüncü bir yol yoktu. Gazi'de bulunanlar ya barikatın içinde, halkla birlikteydiler; ya da barikatın karşı-sındaydılar. Barikatın karşısında sadece polisler yoktu. Kimi Alevi derneklerinin yöneticileri, Hızır Paşalarla anlaşıp direnişi bitirmenin telaşlıdaydılar. Eli devrimci kanına bulaşmış bir polis şefi olan Hüseyin Kocadağ'ı cemevine onlar davet ettiler. Kendilerine sosyal demokrat diyen düzenin sol etiketli partileri de karşı taraftaydı. Onların da görevi, kitleyi yatıştırmak adına katliamın hesabının sorulmasını engellemekti. Kahvelerde, derneklerde ve cemevinde oturmayı tercih edip, yanibaşında-ki savaşı korku dolu gözlerle izleyen reformistler de barikatın

KATİLLERİ İSTİYORUZ!

karşısındaydılar. Kahvelerin taranması sonrası karakola yürüyene kideye "sakin olalım", "geri dönelim" diye "öğütler" verenlerin yeri de barikatın içi olmadı.

Gazi halkının öfkesini boğmak için türlü dolaplar çeviren düşmanın politikalarına barikatın bu tarafından destek verenler arasında HADEP'liler de yerlerini almışlardı. Ayaklanmanın başında saldırıyı "provokasyon" olarak değerlendirmişlerdi zaten. Karakola yürümek "provokasyona gelmek"ti onlara göre, engel olmaya çalışmışlar, ama kimse kulak asmamıştı. Şimdi de Gazi halkını, halk düşmanlarıyla uzlaştırmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Gerici cemevi yöneticileri, muhtarlık ve HADEP ilçe başkanından oluşan bir heyet, devletle halkı uzlaştırmak gibi beyhude bir çabanın içine girdiler. Vali Hayri Kozakçıoğlu, Emniyet Müdürü Necdet Menzir gibi halk düşmanı katillerle ayaklanmanın bitirilmesinin pazarlığını yapmaya kalktılar. Oysa bu katliamın birinci dereceden sorumluları arasında bu iki katil baş sıradaydı. Yakalarına yapışıp hesap sormak gerekirken, onlar, ayaklanmanın bir an önce bitirilmesi için ellerinden geleni yaparak insanların kafalarını bulandırmaya çalışıyorlar.

Ne diyordu şair; "elleri yumuşak olanlara sonuna kadar güvenmemelisin"... Barikatın içindekiler reformizmin yumuşattığı bu korkaklara güvenmiyordu zaten.

Gazi halkı barikatlarda eline geçirdiği herşeyi silaha dönüştürüyordu artık. Ölmeye ve öldürmeye hazır, taşlarla, sopalarla, molotoflarla bir avuç toprağı canla başla savunuyordu. Düşman karşısında yumuşaklığa, uzlaşmacılığa yer yoktu burada. Bu bir savaş... Halkın savaş... Onur ile onursuzluğun savaşı...

"Kadın erkek emekçilerin

Halkın öfkesi büyüyor

Uğruna kanlar dökülen toprak

Düşmana verilmiyor"

Barikattakiler uzaktan gelen bir panzerin projektörünü gördüler. Barikatlar biraz daha sağlamlaştırılmaya çalışıldı. Korku ve panik yoktu. Halk direnişe hazırdı. Cepheliler yine

SALDIRAN DEVLET DİRENEN HALKTIR

barikatın en önünde, yiğitçe savaşıyorlardı. Halk gerçek öncüsünü yanbaşında ve en ön saflarda görüyordu.

Panzer yaklaştığında yine bir taş yağmuru başladı. Düşman ise artık kontrolden çıkan ve ayaklanmaya dönüşen direnişi boğmak için doğrudan halkın üzerine ateş ediyordu. Bu saldırıda ilk şehidini verdi ayaklanma. Derneğin önündeki kum tepesinin kenarında bulunan Cephe taraftarı Mehmet Gündüz şehit düştü. Alnından tek kurşunla vurulmuştu Mehmet...

Erzurumlu Mehmet... evli üç çocuk babası emekçi Mehmet...

Mehmet'in kanı akıyor Gazi'ye. Kanatıyorlar bir kez daha Gazi'yi. Mehmet boylu boyunca yatıyor, alnından sızan kan Gazi'nin yüreğine akıyor. Bir direnişçi Mehmet'in vurulup düştüğünü çatışanlara duyuruyor...

"Elbet

Bizim caddelerimizde de

Bayram

Olacak

Halkın

Üstüne

Böyle

Kalksa da

Faşist

namlular

Namert ellerdir

En sonda

Bir

Bir

Kırılacak"

Birçok insan yaralanıp düşerken bir adım dahi gerilemeyen halk, barikatlarda direnmeye devam ediyordu. Savaşın en çıplak yasasıydı bu: Ölmek ve öldürmek. Haklı bir dava için savaşıp ölmenin onuru başka hiçbir şeyde yoktu. Ölmek, kavga sürdükçe yaşamak, ölümsüzleşmek ve asla yenilmemektir. Şehitlerinden öğrenmişti Gazi halkı bunu, Şimdi şehitlerinin ar-

KATİLLERİ İSTİYORUZ!

dından onurlu bir yaşam için ayağa kalkmış, göğsünü kurşunlara siper ederek zulmün üstüne yürüyordu. Çoluk çocuk, genç yaşlı herkes ölümü barikatlarda işte böyle yeniyordu artık.

13 MART SABAHİ

Uykusuz geçen bir gecenin ardından 13 Mart sabahı ayaklanma yeni bir savaş gününü karşılamının hazırlığındaydı. Barikatların başındaki halk çatışmaları, yaralıları, şehitleri konuşuyordu. Herkes gözünü yine tek bir hedefe dikmişti. Gazi karakolu...

Devletin simgesi, adaletsizliklerin, namussuzlukların, işkencenin, zulmün simgesi değil miydi? O halde hedef yine karakoldu.

Binlerce kişi birbirinin önüne geçmeye çalışarak karakola yürüyor yine. Sayıları üç bini bulmuştu. Gazi halkı Cephe öncülüğünde işkence ve zulüm yuvasına ilerliyordu. "Gazi Faşistlere Mezar Olacak", "Halkız Haklıyız Kazanacağız", "Yaşasın Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi", "Mahir Hüseyin Ulaş, Kurtuluşa Kadar Savaş" sloganları karakola ulaşmıştı bile, işkencecileri yine korku sarmıştı.

"Görün nasıl

Ayaklanır da umut

Yürür üstünüze!

Korku nasıl da boğar sizleri

Görün!

Görün ve korkun bizden"

Cephe ve halk tek bir yumruk olmuş, polis barikatını dövüyor; Gazi halkı şehitlerinden öğrendiği savaş geleneğini ustaca sürdürüyordu. Eline geçen her şeyi silah yapan halk taş, tuğla, tahta, demir ne bulursa öfkeyle düşmanın üzerine fırlatıyordu. Karakol önündeki polisler ise kalkanların ve panzerlerin arkasına sığınmışlardı. Bir ara panzerin köşesinden Cephe savaşçıları yüklenerek, düşmanla karşı karşıya geldiler; taşıar, demir sopalar katillerin kafalarına ardarda inmeye başladı.

SALDIRAN DEVLET DİRENEN HALKTIR

Savunmasız halkı gördüğünde aslan kesilen işkenceciler kafalarına yedikleri demirler sonrası birbirlerini ezerek, arkalarına bile bakmadan kaçıyor, yerlere düşüyor, sürünüyorlardı. Var mı öyle silahsız savunmasız halkın üzerine ateş açmak, var mı ha?.. Hangi kitap yazar böyle kalleşliği?.. Şehitlerin bedenine yüzlerce mermi sıkmak var mı?.. İşkencehanelerde eli kolu bağlı insanlarımıza tecavüz etmek var mı?.. Yazmaz hiçbir kitap bunları. Ama yaptınız. Onlarca yıl zulmettiniz, astınız, kestiniz, bir rahat vermediniz. Neydi suçumuz? Onurlu yaşamak istedik biz. Eməğimizin hakkını alalım istedik. Bundan mı bütün zulmünüz?.. Tamam o zaman, madem ki savaşmadan, sizi ezip yok etmeden bitmeyecek bu kanlı zulüm, sizi ezeceğiz, sizi yok edeceğiz. Hesap soracağız sizden, ağa babalarınızdan, halk düşmanlarından hesap soracağız.

Nasıl da sürünürsünüz şimdi korkudan yerlerde. Nasıl da ezersiniz birbirinizi şimdi. Yok ama bitmedi daha, sorulacak çok hesabımız var bizim. Bir bir soracağız bu hesapları, döktüğünüz kanların hesabını vereceksiniz bize. Biz halkız... Yenemezsiniz bizi, tükenmeyiz biz. Vurun, kırın, katledin, ama tüketemezsiniz. Öfkemiz büyük bizim.

"Gazi'nin yoksul kondularından

Aktık öfkeyle sokaklara

Kurtuluşumuzun bayrakları

Dalgalandı barikatlarda"

Halkın önünde rezil rüsva olarak kaçan polisler son çareye, silahlarına sarılıp ateş etmeye başladılar. Yüzlerce mermi halkın üzerine yağıyordu. Sokağı tam cepheden gören bir eve mevzilenen polisler hedef gözeterek halkın üzerine ateş ediyorlardı.

Halk geri çekilmiyordu, "Ölmek Var Dönmek Yok" sloganları atılıyordu. Kurşun yağmurları ortasında barikatı aşmak için yüklenen halk hem savaşıyor, hem de yaralılarını topluyordu. Silah sesleri, haykırıslara ve slogan seslerine karışıyordu. Tek tek düşüyordu insanlar. Ama yanibaşındakiler kavgayı sürdürüyorlardı. Hiç kimsede bir adım dahi olsun gerileme düşüncesi yoktu. Dişe diş bir meydan savaşıydı bu. Ölüm ye-

KATİLLERİ İSTİYORUZ!

nilmişti artık.

Gazi halkı yıllardır kuşatma altında, ölüm oruçlarında, sokaklarda, dağlarda ölümü yenen, duvarlara kanlarıyla umudun adını yazan, ölüme tilili çekenlerin mirasını sürdürüyor, şehitlerine layık olduğunu kanıtlıyordu. Parti-Cephe ideolojisi, kültürü, değerleri Gazi'de sonuçlarını veriyor, teslim olmayı şehitlerinden öğrenen Gazi halkı kurşun yağmurlarının üzerine korkusuzca yürüyordu. Cephe ve halk tek bir vücut olmuştu. Gazi ülkemiz devrim tarihine altın bir sayfa ekliyordu.

"SEZGİN, ATEŞ EDİYORLAR GERİ GEL..."

Bir yoldaşı bağırarak Sezgin'i uyarıyordu. Sezgin ise hala düşmana taş atmakla meşguldü. Bir an yere düştü. Kurşun bacağına isabet etmişti. Kalkmaya çalıştı. Bir metre ilerledi. Sonra bir kurşun daha yedi. Yerde bükülüp kaldı. Elinde hala taşlar vardı. "Sezgin, Sezgin duyuyor musun? Hadi kalk Sezgin, Sezgin..."

*"Diyorlar ki;
Yerler yavrum başını.
Genç yaşını,
kurşuna dizerler yavrum.
Vazgeç...
Diyorlar ki;
paraya tapmalıymışım.
Olup bilmem hangi baltaya sap,
yağlı ballı bir kap
kapmalıymışım.
Dünyalığımı yapmalıymışım..."*

Vazgeçmiyor Sezgin... Ucunda Mehmet gibi vurulup şehit düşmek olsa da!

Hatırlar mısın yine bir bahar günüydü. Ama bu kez senelerden 1989, günlerden 1 Mayıs... Mehmet de taş topluyordu. Vurulduğunda O'nun da avuçlarında taş vardı. Taş, aynı taş. Yok, yok taş değil bu. Öfke, aynı öfke. Ellerimizdeki taş değil

SALDIRAN DEVLET DİRENEN HALKTIR

yürek. Bu yüreğin içindeki Öfke, inanç, cüretti aynı olan.

"Bu yürek ne güne durur

Bu yürek ne güne vurur

Bu yürek..."

Yürekler aynı. Mehmet, Sezgin olmuş sadece. Sezgin... Hadi Sezgin kalk artık. Duyuyor musun Sezgin? Kan akıyor, kan durmuyor artık. Kızıl mı kızıl bir kan bu. Sezgin'in kanı akıyor Gazi'nin toprağına. Bu toprak düşmana bırakılmayacak. Hadi, birlikte atalım o taşı Sezgin, hadi kalk. Duyuyor musun Sezgin?..

"Diyorlar ki;

yerler yavrum başını...

Genç yaşını,

kurşuna dizerler yavrum...

Diyorum ki;

Dizüstü yaşayamam,

bırakın beni dostlar,

ayakta öleceğim."

Sezgin'i aceleyle hastahaneye kaldırdılar. Ayaklanmanın başından bu yana kahramanca savaşan, halkı yönlendiren, faşistlere ait birçok dükkanı tahrip eden Sezgin yaralıyken bile slogan atmaya devam ediyordu. Yoldaşları ve Gazi halkı İsmetpaşa Caddesi'nde ayaklanmayı büyütürken, Sezgin hastanede yatırıldığı sedyenin üzerindeki çarşafa kanıyla Cephe yıldızını çizdi, "DHKP-C" yazarken şehit düştü.

Gazi ayaklanması onlarca yaralı ve şehit pahasına sürüyor, halk polis barikatına yüklenmeye devam ediyor. Karakola varmaya birkaç metreleri kalmıştı ki, Fadime Bingöl de şehit düştü. "Ben savaşarak ölmek isterim" diyen Gazililerin Fadime Ablası sözüne sadık kaldı ve ayaklanmanın en görkemli anında savaşarak şehit düştü.

Bir ana, Cephelilerin Gazili Fadime Ablası. Vurulup düştü O da. Onurlu bir gelecek için, çocuklarının, halkın tüm çocuklarının ezilmemesi, somürülmemesi için, artık bu zulüm bit-sin diye katıldığı bu savaşta Ölümsüzleşti.

Bir ana, nasıl sahip çıkar çocuklarına?

KATİLLERİ İSTİYORUZ!

Bir ananın ailesine, çocuklarına karşı sorumluluğu nedir?

Bu soruların cevabı oldu Fadime Bingöl...

Zulme, sömürüye, bu aşağılık düzene boyun eğen geride ne bırakır çocuklarına? Onurlu bir yaşam mı?.. Zulme boyun eğenlerin, günü gelince düşmana bir taş dahi atmayanların onuru kalmış mıdır?.. Bu mudur çocuklarına sahip çıkmak, onlar da benim gibi sömürülsün, ezilsin, ağalar beyler gününü gün ederken benim çocuklarım sürülsün, üç kuruşa muhtaç yaşasın demek midir sorumluluk taşımak?

Yoksa... Yoksa onurlu bir yaşam için savaşmak ve zulme, sömürüye karşı boyun eğmemek midir onurlu olmak? Fadime Bingöl, onurlu yaşadı ve onurunu koruyarak ölümsüzleşti. Bir annenin çocuğuna, bir kadının ailesine karşı sorumluluğunun bilinciyle yapması gerekeni yerine getirdi. Bir kadın ne yapabilir ki demedi. O da herkes gibi, komşuları, tanıdıkları, dostlarıyla birlikte saf tuttu bu kavgada.

*"Sütümüz kurumuş bacım
gözümüzün feri sönmüş
bebelerimizin benzi sarı
pazarlarda meyva da bol, sebze de
olmayan paradır cepte
çalışıp didindik
gene de yok işte
kader mi, alınyazısı mı ne?..
sütümüz kurumuşsa böyle
bebelerimizin benzi soluksa
hastalıklar hep bizimse
kendi vatanımızda el olduysak
gün gelmiştir artık
öfke emzireceğiz bebelere
onur içireceğiz ilaç yerine
kader demeyeceğiz artık
alnımızın aklığıyla
kendimiz yazacağız o kaderi
bak gör bacım
sütümüz, soframız, gönlümüz*

SALDIRAN DEVLET DİRENEN HALKTIR

bereketlenecek o zaman"

Gazi halkı şehitlerinin gücü ve Öfkesiyle savaşa devam ediyor. Vurulup düşenler, belki de birazdan vurulup düşecek olanları geriletmiyor. Kimse bencilce düşünmüyor, herkes tüm becerisi, olanakları ile savaşı bir yerlerinden tutuyor. Gazi'nin ateşi, halkın Öfkesi büyüyor.

Çaresizlikten, korkudan bunalan düşman iyice sıkışmış; 66. Zırhlı Tugaya bağlı bir tabur asker halkın karşısına çıkarılıyor. Köy yakan, kulak kesen, cuntalar yapan ordu güya halkın polise olan öfkesini yumuşatarak tampon görevi görecekti. Ama Gazi halkı düşmanlarını tanıyor.

Bu ordu hangi vatani bekliyor böyle? Emperyalistlerin işbirlikçisi olan bu ordu, onların kasalarının bekçisi değil mi? Halkın evini bombalayan, evlatlarını katleden bu ordu değil mi? Emperyalist efendilerinin karşısında uşaklaşan bu yalancı pehlivanların bütün gücü halka karşı değil mi?

Gazi halkı, kim düşmandır, kim dost, iyi biliyordu artık. Halkın içinden sesler yükselmeye başladı hemen:

-12 Eylül'ü unutmadık!

-Sivas'ta canlar yakılırken asker neredeydi?

-Kürdistan'da köyleri yakan bu ordu değil mi?

-Polis sıkışınca geldiniz değil mi?

"Tarafsız asker" yalanı da tutmamıştı, halk bu ordunun kimin tarafında olduğunu çok iyi biliyordu. Öfkesinden hiçbir şey kaybetmeden hesap sormaya, düşmanın üstüne yürümeye devam etti.

Panzerin önüne kadar ilerleyen halk, panzere tüm hıncıyla vurmaya başlamıştı. Sopalar, demirler, taşlar panzerin üzerine Öfkeyle inip kalkıyordu. Bir direnişçi askerin elinden kaptığı G-3 ile panzere hırsla vuruyor, o güne kadar yaptıkları zulmün öcünü alıyordu.

"Omuz verersen

kavga benimdir dersin

Bu kıvılcım yangın olur

Haydi omuz ver

Kurtuluş Cephesine

KATİLLERİ İSTİYORUZ!

*Zafer bizi bekliyor
İhtilalimiz sürüyor."*

Vur yiğidim vur. Bu panzer az mı kalktı üstümüze? Hakkımızı istedik diye bu panzerler çiğnemedi mi bizi? Vur şimdi sıra bizde. Vur yiğidim, vur bileğine kuvvet. Bugün namus günüdür, vurmaya yiğit demezler. Vur yiğidim vur. Acıların aşkına vur. Vurulup düşenlerin aşkına vur. Kaçırılıp kaybedilenlerinin acısıyla vur. İşkencelerin öfkesiyle vur. Vur yiğidim, bu hayatı bize zindan edenlerin kafasına kafasına vur. Gün bizimdir. Zafer böyle gelecek...

Üç Cepheli genç panzerin üzerine çıktı. Üçü de zafer işaretleri yaparak, "cesaretiniz varsa vurun" diyerek yüzlerce asker ve polise meydan okuyor. Sonra içlerinden birisi bir pankart açtı ve dört bir yana çevirerek pankarttaki yazıyı dosta düşmana gösterdi.

"Faşistler Asıl Hesabı Halkın Adaleti Soracak-DHKC" yazılı pankartın açılmasıyla birlikte sloganlar daha büyük bir coşkuyla, cüretle atılmaya başlandı: "Yaşasın Halkın Adaleti", "Yaşasın Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi", "Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş"... Coşku seli bu. Bir başlarsa kolay durmaz artık. Bu coşkuyla başkaları da panzere çıktılar. Ellerinde çekiç ve sopalarla panzerin su sıkın mekanizmasını dövmeye başladılar. Panzer ise su sıkarak bu darbelerden kurtulmaya çalışıyor.

O her zaman devasa gözüken panzer, halkın öfkesi karşısında küçülmüştü adeta.

Ama büyüyen savaş, kimilerinin ürkek yüreklerini de sıkıştırmaya başlamıştı. Şimdi onlar halkın öfkesini yatıştırmaya çalışıyordu.

Bu bin yılların öfkesi değil mi sanki? Sömürülmenin, ezilmenin, zulme uğramanın öfkesi değil mi bu? Acının, hasretin, özlemin öfkesi değil mi?.. Yatıştır mı öyle kolayına?.. Yatışmaz yatışmasına ama kimilerinin de işi(!) bu.

Halk düşmanları çaresiz şimdi. Halkın öfkesini durduramıyorlar. Ölümünden öte köy var mı? O da aşıldı işte. Ölümü aşanı kim yenebilir? Yenemiyorlar ama düşmanın oyunu çok. Şimdi

SALDIRAN DEVLET DİRENEN HALKTIR

de CHP Milletvekili İbrahim Gürsoy'u göndermişler. İbrahim Gürsoy, Cemevinin önüne gelerek kitlenin sevgi göstermesi için ellerini kaldırıyor. Sağa sola sahte gülücükler dağıtıyor, selam veriyor. Bu kan denizinin ortasında yalaka yalaka gülüyor. Yatıştıracağını sanıyor besbelli. Halkı tanımıyor oysa.

Vay namussuz vay. Niye geldiniz ha... Niye geldiniz... Kim çağırdı sizi? Katledilen halk mı çağırdı da geldiniz? Yıllardır bu feryatlara kulaklarınızı tıkadınız da şimdi kim gönderdi size içeriye? Kim? Siz kimin tarafındasınız? Halkın mı? Katillerin mi?

Soğukkanlı olmak gerektiğinden, Alevilikten, kardeşlikten söz ediyor o da. Kardeşlik ha... Gelsinler katletsinler, gencimize, yaşımıza işkence yapsınlar, sonra da kardeşlik ha. Bu nasıl kardeşlik? Ezilen, sömürülen, katledilen bizken... Kim kardeş yapmış bizi?

- Ne yüzle geldiniz buraya?

Buz gibi bir ses duyuluyor birden. Kararlı, kendinden emin, güvenli bir ses bu. Ama düşmanla düşman gibi konuşmak gerektiğini iyi bildiğinden buz gibi konuşuyor bu sesin sahibi. Ali Haydar bu. Kalabalığın içinden çıkıp milletvekilinin yakasından tutarak kitleden uzaklaştırıyor. Bir yandan da konuşmaya devam ediyor:

- Ne yüzle geldin buraya? Bu katliamlarda sizin de payınız var. Daha dün iki yoldaşımızın katledilmesinde GOP ilçe başkanı adayınız Mehmet Altuncu'nun sorumluluğu var. O alçak aracılığı ile Devrim Mehmet Eroğlu ve Yüksel Güneysel yol daşlarımızı katlettirdiniz.

İbrahim Gürsoy'un gıkı çıkmıyor şimdi. Ne yalaka gülücükler ne de sağduyu nutuklarından eser kalmamış. Yakasına yapışan çelikten ellerden kurtulmaya çalışıyor ama ne mümkün. Bırakmıyor Ali Haydar, "Alevici" geçinenlere ders vermeye devam ediyor.

Kalabalığın içinden Ali Haydar'ı onaylayan sesler çıkmakta gecikmiyor. Gazi halkı tanımaz mı kendi evladını. Devrim Mehmet ile Yüksel, buraların çocuklarıydı. Çoğu tanırdı onları. İki yiğit genç, iki yiğit Devrimci Sol'cuydu onlar. Kim katlet-

KATİLLERİ İSTİYORUZ!

tirdi onları, bunlar değil mi?

- Onlar öleceğine bunlar ölsün, bu itlerin hiçbir yararı yok bu halka...

- Onlar geldi daha da berbat oldu, ceplerini doldurdular, sanki bizi mi düşünüyorlar?

Kendilerini ortalığı yatıştırmakla "görevli" sayan reformist çevreler ve cemevi yöneticileri de "insan sevgisinden" ve "kardeşlikten" bahsediyorlardı. Düşman her türlü yolu deniyor, Zülfü Livaneli'leri, Ecevit'leri ayaklanan halkın karşısına çıkararak "sükunet" telkin edip, halkı sakin olmaya çağırıyordu. Bunların hiç birini dinlemeyen halk onları yuh alıyor, hatta taş yağmuruna tutuyordu. Halkın dostları ve düşmanları tüm çıplaklığıyla ortadaydı. Halkın dostları barikatın içinde, onunla savaşıyorlardı. Düşmanları ise adı sanı ne olursa olsun barikatın öte tarafındakilerdi.

KANUN NAMINA!

Saat 16:00... Akşama doğru sokağa çıkma yasağı ilan edildi. Kim dinler bu yasağı? Kimse dinlemedi tabii. Çünkü artık burada faşizmin yasaları değil, halkın kendi yasaları geçerliydi. Adına TBMM dedikleri halk düşmanlarının meclisinde kararlaştırılan yasalara uymak zorunda değiller artık. Ne yazıyor ki onların kara kaplı kanun kitaplarında?.. Tüm yasalar kasası dolarlarla dolu olanların çıkarını korumuyor mu sanki?.. Halka kurşun sıkan silahlar hep "kanun namına" kullanılmıyor mu?.. "Kanun namına" katledilmiyor mu bunca insan? İşkenceler "kanun namına" değil mi?... O halde onların kanunları geçmez artık. "Kanun namına" teslim alınmak istenen Gazi halkı, teslim olmaz.

"Kanun namına damlara atıldık

İliğimizi emdiler kanun namına

Sürüm sürüm süründükte kanun namına dediler hep

Asıldık kanun

Yakıldık namına

Üç kuruş hakkımız dedik

Kanun namına vermediler

SALDIRAN DEVLET DİRENEN HALKTIR

*Yahu usta sen bilirsin
Bu kanun kimin namına be?"*

Düşman, geriletemediği halka karşı saldırılarını artırarak sürdürüyor. Yakaladıkları insanları yerlerde sürükleyerek, kafalarını betonlara vurarak katleden, silahsız insanlara kurşunlar yağdıran devletin çaresizliği herkesin gözleri önündeydi. Tabii tüm bunlar "kanunlara saygılı" "insan haklarının yılmaz koruyucusu" polis tarafından yapılıyordu. Bunların kim olduğu bir süre sonra Susurluk'ta bir kamyonun bir mercedes'e çarpmasıyla iyice ortaya çıkacaktı...

SAHİBİNİN SESİ BURJUVA BASIN

Gazi halkı kahramanca sürdürüyordu ayaklanmayı. Panzerler sokak aralarına eski fiyakalarıyla giremez olmuştu artık. Ancak, düşman yalnızca panzerleriyle, mermileriyle saldırıyordu. 13 Mart gününün tüm gazeteleri, televizyon kanalları ağız birliği etmişçesine direnişi karalamaya, devrimcileri suçlamaya başlıyor, katil ve işkenceci devleti aklamak için ellerinden geleni artlarına koymuyorlardı. "Bu hain tuzağa düşmeyeceğiz" manşetleri birçok gazetenin ilk sayfalarını kaplarken; burjuva basın tıpkı reformistler gibi halkı "sağduyu"ya çağırıyor; katliamı "karanlık güçler" "provokatörler" gibi yalanlarla bulandırmaya çalışıyordu. Bazısı katliamda "Yunan parmağı" arıyor, bazısı da devrimci Örgütleri olayların sorumlusu olarak göstermeye çalışıyorlardı. Halktan insanları ve devrimcileri hedef gösteren, katliamı "Alevi-Sünni çatışması" gibi vererek halkı birbirine düşürmeye çalışan burjuva basının yatan ve demagojileri de ayaklanmayla tuzla-buz oldu.

GAZİ'NİN İSYANI İSTANBUL'U TUTUŞTURDU

Katliam haberi duyulur duyulmaz daha o gece İstanbul'un dört bir yanından. Nürtepe, Okmeydanı, Alibeyköy. Kağıthane, Çağlayan, Küçükarmutlu'dan yola çıkıp Gazi'ye akmaya başlıyor binler.

KATİLLERİ İSTİYORUZ!

Geride kalanlar da ayaktaydı. Gazi'de yakılan isyanın ateşi tüm İstanbul'u sarıyor. Ertesi gün, 13 Mart'ta Cepheliler çağrı yapıyor. Okmeydanı. Alibeyköy. Küçükarmutlu ve Nurtepe'de kepenkler açılmıyor. Okmeydanı Direniş Parkı'ndan kalkan yürüyüş kolu yine Gazi'ye akıyor.

Tuzla'da deri işçileri iş bırakıyor. Esnaf kepenk kapatıyor, birlikte yürüyüşe geçiyorlar. Pendik Yaylalı, Kartal-5 yolunda, Gülsuyu, Örnektepe, İkitelli, Halkalı, Bakırköy, Ümraniye, Üsküdar, Nurtepe, Çağlayan, Kağıthane, Sarıyer, Gültepe, Küçükçukmece, Avcılar... Yürüyüşler, gösteriler yapılıyor. Öfke dorukta, katliam lanetleniyor.

14 Mart'ta da devam ediyor gösteriler. Gülsuyu halkı 2 bin kişiyle E-5'i kesiyor. Esenyurt'ta yüzlerce kişi yürüyor. İçinde Haklar ve Özgürlükler Platformu'nun da yer aldığı kitle örgütleri, demokratik kuruluşlar Bab-ı Ali Caddesi'nin girişinde toplanıp sloganlarla vilayete kadar yürüyüş yapıyor. Burada 3 bine kadar ulaşan kitle basın açıklamasından sonra tekrar Sul tanahmet'e kadar bir yürüyüş daha yapıyor. Aynı gün Cephe lilerin öncülüğünde Esenler'de sabah 11.00'den 16.00'ya kadar kepenk kapatma eylemi yapılıyor.

15 Mart'ta Devrimci Halk Güçleri'nin önderliğinde devrimciler tarafından örgütlenen eylemle Yenibosna esnafı da kepenklerini indiriyor. Yaklaşık 4 bin kişilik kitle E-5'e kadar yürüyor.

17 Mart'ta, İstanbul'un pek çok yerinde memurlar ve işçiler iş bırakırken, öğrenciler boykot yaparak destek veriyorlar eyleme. Söğütlüçeşme'de toplanan 3 bin kişilik kitle Kadıköy meydanına kadar bir yürüyüş yapıyor.

Yürüyüş ve gösterilerle sınırlı kalmıyor halkın öfkesi. 5 gün boyunca onlarca faşist odak bombalanıyor, molotoflanıp yakılıyor.

GAZİ'NİN ATEŞİ ANADOLU'DA

Gazi'de direnen halk yalnız değildi. Çok geçmeden Anadolu'nun dört bir yanında Gazi direnişini destekleyen eylemler başladı. Gazi halkının barikat başında ateşler yakıp, halaylar

SALDIRAN DEVLET DİRENEN HALKTIR

çekip, marşlar söyleyerek coşkuyla geçirdiği gecenin ardından gün ağarırken, Anadolu halkları dört bir yandan Gazi direnişini selamlıyor, faşizme öfkesini haykırıyordu. Ankara Kızılay meydanında Gazi ruhuyla donanmış binlerce insan meydanı kapatan panzerlere karşı taşla, sopayla direniyordu. İzmir'den, Mersin'e, Niğde'ye kadar pek çok yerde halk "Gazi için!" sokaklara çıkıyor; Çukobirlik işçileri Gazi şehitleri için saygı duruşunda bulunuyor; Tuzla'nın deri işçileri katliamı protesto için iş bırakıyor. Gençlik boykota gidiyor, Ülkü Ocaklarını molotofluyor; Dersim esnafı kepenk kapatarak katliamı lanetliyor, ayaklanmanın coşkusu tüm Anadolu'yu sarıyordu. Gazi ayaklanması tüm halkın duygularına tercüman olmuş, yol göstermiş, kıvılcımı çakmıştı.

"Omuz verersen

kavga benimdir dersen

Bu kıvılcım yangın olur"

Destek Anadolu sınırlarını da aşmıştı. Başta İngiltere, Fransa, Almanya olmak üzere dünyanın dört bir yanında Gazi'ye destek eylemleri yapılıyor, yardımlar toplanıyordu. Gazi dünya gündemine girmiş, ayaklanma tüm dünya emekçi halklarına, Anadolu'dan verilen güçlü bir mesaj olmuştur.

HALK KOMİTESİ TALEPLERİ BELİKLİYOR

Dört bir yandan gelen bu destek eylemleriyle şimdi Gazi ayaklanması daha güçlüydü. Gazi halkı daha coşkuluydu. Haklı bir gururla barikatın ardında, özgür topraklarda halaya duran Gazililer yüz elliye aşkın yaralıya, yirmiyeye yakın şehide rağmen zaferi kazanmak ve şehitlerine layık olmak için savaşı sürdürüyordu.

Bir gün önce kurulan Halk Komitesi, talepleri netleştirecekti,

Cepheliler, **halkla** birlikte ayaklanma sürecini tartışıyordu. Halkın kararlılığı, coşkusu ve öfkesi sözlerinden, gözlerinden okunuyordu. "Gençler bırakın, öne biz geçelim" diyen bir ana-

KATİLLERİ İSTİYORUZ!

nın coşkusu tüm halkın savaşıma kararlılığının bir ifadesiydi. Direnen Gazi halkı, taleplerini de belirlemişti: "1- Asker ve polis çekilecek, sokağa çıkma yasağı kaldırılacak.

2- Gözaltındakiler serbest bırakılacak.

3- Cenazeler Gazi mezarlığında defnedilmek üzere halka teslim edilecek.

4- Dışarıdan gelen halk engellenmeyecek".

Gece barikatların çevresinde biriken halk coşkusundan bir şey kaybetmemişti. Cepheliler yine koşturuyordu. Komitedeki görev dağılımında kitlenin güvenliğini sağlamak, halkı ayaklanmaya katmak ve barikatları denetlemek görevlerini Cepheliler almıştı. Kimileri reklam peşinde koştururken, Gazili Cepheliler nerede yapılması gereken bir iş, nerede giderilmesi gereken bir eksiklik varsa oraya gidiyorlardı. Cepheliler ve diğer devrimcilerden nöbetçiler geleni gideni denetliyor, gerekirse üst araması yapıyordu. Bir başka grup ise direnişçilerin yiyecek ihtiyacını karşılıyordu. Güvenlikten sorumlu Cepheliler mezarlığa kadar yol boyunca kurulmuş olan barikatları kontrol ederken, bir kısım cemevi yöneticisi de generallerle baş başa vermiş, direnişi bitirmenin bir yolunu arıyorlardı.

"Paşalar söz veriyor, eğer barikatları kaldırırsak cenazelerimizi hemen vereceklermiş" diyerek direnişi kırmayı denediler. Halk Komitesi ise kararlıydı, taleplerden taviz verilmeyecekti.

"FAŞİZMİN KATLİAMINA AYAKLANMAYLA CEVAP VERDİK!.."

Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi, katliamın başlangıcından itibaren gerek Gazi'deki savaşçıları, kitlesi; gerekse de İstanbul'un diğer emekçi semtlerindeki övgütlülükleriyle ayaklanmanın gövdesi ve beyni olmuştu. O güne kadar direnerek, savaşarak yarattığı geleneklerden güç alarak ayaklanmayı büyütmüştü.

Ayaklanmanın içinde Gazi'ye ulaşan Cephe bülteni, bir Cephe tarafından halka okunmaya başlandı:

SALDIRAN DEVLET DİRENEN HALKTIR

"Halkımız

Bizim gücümüz, vatanımıza olan bağlılığımız, özgürlüğe olan tutkumuz, onurlu ve namuslu yaşama isteğimizdedir.

*Türk ve Kürt halklarımızın tarihi zalime ve zulme baş eğme-
menin tarihidir. Şeyh Bedrettin'lerin, Pir Sultanların, Baba İs-
hak'tartn. Seyit Rızaların, Mahirlerin, Denizlerin, İbo'ların, Si-
nan'ların, Mazlumların, İsyan, direniş ve ihtilal tarihleridir.*

*Gazi ayaklanması Türkiye devrim tarihimizin önemli bir adı-
mıdır. Gazi ayaklanması Gazi'yle başlayıp biten bir ayaklanma
değildir. Gazi ayaklanması tüm İstanbul'u içine alarak büyü-
müş, gelişmiştir. Bu yanılla Gazi ayaklanması, Kürt ve Türk
halklarımızın nabzının birleştiği ve düşmana yöneldiği andır.
Gazi, İstanbul'dur. Gazi Türkiye'dir, Kürdistan'dır.*

**FAŞİZMİN BASKI VE ZULMÜ ALTINDA YAŞAMAK İSTE-
MEYEN HALKIMIZ**

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi olarak diyoruz ki,

*Faşizme karşı daha örgütlü ve tüm ülkeye yayılmış bir ikti-
darı almayı hedefleyen kurtuluş savaşına daha yüksek bir bi-
linçte, bütün olanaklarınızla, her şeyinizle katılın. Yüzlerce Gazi
ayaklanması yaratalım. Halk savaşını geliştirelim ve bizi yok et-
mek isteyenleri yenelim.*

*Savaşımızı yayalım,
Cephemizi güçlendirelim.*

YAŞASIN GAZİ AYAKLANMAMIZ

FAŞİZMİ YENECEK KURTULUŞU KAZANACAĞIZ."

Cephe bülteni halkta büyük bir coşku yaratı. İnançları, ka-
rarlılıkları artıran, umudu büyüten Cephe'nin sesiydi bu. Halk
duymak istediklerini duymuştu. Cephe bülteninde kendi dili-
ni, kendi ruhunu, kendi duygusunu, özlemlerini bulmuştu.
Halkın coşkusu yerini önce alkışlara, sonra da sloganlara bı-
raktı; "Yaşasın Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi" "Umudun
Adı DHKP-C"...

KATİLLERİ İSTİYORUZ!

ZAFER, DİRENİP SAVAŞAN GAZİ HALKININDIR

Düşman yanlış kapıyı çalmış, MGK'daki hesap Gaziye uymamıştı. Katliamla halkı susturacaklarını, sindireceklerini sanmış, aklanmışlardı. Gazi'yi iyi tanıyamamıştı düşman. Saldırısı ters tepmiş; katliama uğrayan Gazi halkı ayaklanmış, faşizme unutamayacağı bir ders vermişti. Bir bozgundu yaşadıkları. Düşman elinden gelen her türlü oyunu oynamış, onlarca insanı katletmiş ama psikolojik olarak da, askeri olarak da yenilmişti. Bu yenilgiyle Gazi halkının taleplerini kabul etmek zorunda kaldılar. "Cenazelerimiz yolda" anonsu duyuldu. Bu zaferin anonsuydu. Alın aktı Gazi'nin. Gazi şehitlerine, tarihine layık olmuş, Gazi'ye verilen emeği, dökülen kanı boşa çıkarmamıştı.

Dört bir yan pankartlarla doluydu, tsmetpaşa Caddesi'nin başında altı cenaze arabası bekliyordu. Savaşın kendi doğallığı içinde zafer, hüznle harmanlanıyordu. Zafer şehitlerle kazanılıyordu.

Cemevinin çatısından aşağıya üç kalasta gerili olan devasa bir pankart sarkıtıldı. Günlerdir yaşananlar bu beş kelimelik cümlelerin içinde özetleniyordu. Günlerdir dökülen kan, kurşun yağmurları üzerine taşlarla, sopalarla yürüyen halkın mücadelesi bu sloganda ifadesini buluyordu:

"Saldıran Devlet, Direnen Gazi Halkıdır-DHKP-C"

Cepheliler şehitlere ve zafere uygun bir tören yapmak için koşturuyor, halkı mevzilendiriyordu. Güvenlik zinciri de oluşturulmuştu. Barikatlar kepçelerle açılmış, cenaze arabalarına yol verilmişti. Yirmi bini aşkın bir kalabalık aşağıda bekliyordu.

Yürüyüş başladı. Gözalebildiğine uzanan görkemli bir kortej mezarlığa doğru ilerliyordu. Yıllardır sürekli can vererek şehitlerinin acısını yüreğinin derinliklerine gömen, gözyaşlarını içine akıtıp, sabır taşıını çatlatan halk yeni şehitleri için bir kez daha mezarlığa doğru ilerliyordu. Çok değil henüz bir kaç gün, hatta bir kaç saat önce zulmün üzerine birlikte yürüdüğü evlatlarını, yoldaşlarını ölümsüzlüğe uğurluyordu. Ağıtlar zilgit-

SALDIRAN DEVLET DİRENEN HALKTIR

lara, sloganlara karışıyordu. Anadolu insanıydı onlar. Yüzlerce yıldan beri her direniş ve isyan sonrası sevdiklerinin ardından ağıtlar yakmışlardı. Şehit demişlerdi onlara. Çünkü ölümsüzlüğe, yani kavganın süreceğine inanmışlardı. Şehitler, Anadolu halkının savaşıma kararlılığının, zafere olan inancının somut değerleriydiler. Bu yüzdendir ki, bugün de ağıtların ardından, sloganlarını da gür bir sesle haykırmaktan geri kalmıyorlardı.

Onbinler "Şehitlerimiz Ölümsüzdür", "Sezgin'ler Savaşıyor" sloganlarıyla geldiler mezarlığa. Toprağın bereketini arttırmak istercesine bir yağmur başlamıştı. Ayaklanmanın şehitleri mezarlığın dört bir yanında Ölümsüzlüğe uğurlandılar. "Ölenler dövüşerek öldüler" diyordu bir savaşçı. Fadime Bingöl'ün dediği gibi savaşarak, dövüşerek ölmüşlerdi. Gazi **halkı, şehitlerine** zafer sözü verip, **and** içti.

Yalnız değildi Sezgin'ler, Fadime'ler. Mezarlığın dört bir yanı yoldaşlarıyla doluydu. Gazi'yi Gazi yapan, canını bu uğurda tereddütsüzce adayan Gazili Devrimci Sol ve Cephe şehitleri de yanı başlarındaydı. Mezarlıktaki insanlar gözlerini nereye çevirseler bir Cephe şehidinin mezarı çıkıyordu karşısına. Komutan İbrahim Yalçın, Behiye Canık, Veysel Beysüren, Maksut Polat, Devrim Mehmet Eroğlu, Yüksel Güneysel... gururla, gülümseyen gözlerle bakıyorlardı Gazi halkına. Onlar bu günleri çok önceden görebilmişlerdi. Verilen emeklerin, akan kanın boşa gitmeyeceğini; halklarımızın şehitlerinin yolundan giderek zulmün karşısına dikileceğini; bayraklarının nice direniş, ayaklanma ve çatışmalarda zulmün burçlarına dikileceğini bilerek şehit düşmüşlerdi. İşte ölümsüzlük buydu. Onlar, en karanlık günlerde, en zor koşullarda gözüpek bir şekilde mücadele ederek bugünlerin temelini atmışlardı. Her birinin kahramanca şehit düşmesi Gazi halkının büncinde derin izler bırakmış ve bu öfke, bu coşku, bu kararlılık böyle yaratılmıştı.

ŞEHİTLERLE GELDİLER

KATİLLERİ İSTİYORUZ!

ŞEHİTLERİNİN HUZURUNA

Şehitlerinin karşısında alnı aktı Gazi halkının. Onların izinde yürüyerek bir destan yaratmışlardı. Kolay değil yirmi yıllık bir tarihi bu. Şehitlerimizin her biri bu tarihin tanığı ve yaratıcısıydılar. Ayaklanma şehitleri toprağa verilirken, Gazililer bu tarihi bir kez daha yaşıyorlardı.

Anadolu'nun dört bir yanından, Kars'tan, Erzurum'dan, Siyas'tan, Tokat'tan, Dersim'den, yokluğa, yoksulluğa bir çare bulmak için yollara düşmüş İstanbul'a gelmişlerdi. Hep den-diği gibi taşı toprağı altındır diye gelmişti bu koca şehre. Oysa gördüler ki, bu kentin toprağı da, taşı da sadece zalimler için altındı. Kendilerine düşen yine açlık, yine yoksulluk, yine konduların tozlu, çamurlu yollarıdır.

Nereden gelirse gelsinler umutları, hayalleri, özlemleri hep aynıydı. Oysa hiçbirini gerçekleştirmemişti. Açlık, yoksulluk ve zulüm alınlarının kara bir yazısı gibi peşlerini hiç bırakmamıştı. Gün olmuş konduları başlarına yıkılmış, gün olmuş işkenceler, baskılar, birbirini izlemişti. Yol. su, elektrik lüks sayılmıştı. Kaderine terk edilmişti Gazi. Hırsızın, vurguncunun, mafyanın insafına bırakılmıştı. Her geçen yıl yeni kondular, yeni sokaklar açılmıştı. Büyümüşü Gazi, sorunları, öfkesi ve umutlarıyla büyümüşü. 1975 yılında Dev-Gençlilerle tanıştı Gazi. İşte o günden beridir ki Anadolu'dan gurbete taşıdıkları özlemler, umutlar hep devrimle özdeşleşti. Dev-Genç cesaretin, direnmenin, örgütlenmenin ve umudun tohumlarını attı Gazi'ye. Halkı birleştirdi. Önce arazi mafyasını kovdular, 1978 yılına gelindiğinde ise sivil faşistler de artık Gazi'ye adım atamaz olmuşlardı. 1975'lerden beri Gazi'nin tarihi Dev-Genç'in, Devrimci Sol'un, Parti-Cephe'nin tarihi ile iç içeydi.

12 Eylül tüm vahşetiyle geldiği zaman faşizmin baskı, terör, katliam politikaları Gazi'yi de hedef aldı. Ama Gazi halkı yalnız değildi. Cuntaya karşı direnişi dört bir yanda örgütleyen, savaşı Devrimci Sol, Gazi halkının da yanıbaşındaydı.

Evler basıldı, talan edildi, Genç yaşlı, kadın erkek Gazililer işkencehanelere taşındı. Açlığın, yoksulluğun üzerine katmerli bir zulüm de eklenmişti, Ama her şeye rağmen Gazi'de kav-

SALDIRAN DEVLET DİRENEN HALKTIR

ga sürüyordu. Bu mücadele içinde Gazililerin yakından tanıdığı Devrimci Sol savaşçılarından **Abdullah Gözalan**, 1981'in 18 Mart'ında, **Mustafa Işık** ise aynı yılın Mayıs şehit düştüler.

Şehitler pahasına süren savaş Devrimci Sol ile Gazi halkı arasında kopmaz bağlar kurdu. Çünkü en zor günlerinde Devrimci Sol halkın yanbaşıında olmuşt; Gazi halkı da her türlü be dele rağmen onlara evini açmaktan, yardım etmekten, harekete yeni savaşçılar yetiştirmekten geri durmamıştı. Gazi mezarlığındaki tablo işte bu bütünleşmenin bir sembolü gibiydi. Gazi halkı zulme diz çöktürdükleri bu sokaklarda, caddelerde, meydanlarda daha önceleri de Devrimci Sol önderliğinde nice çatışmalar yaşamış, kampanyalar örgütlemiş, örgütlenmişti.

1986'larda Gazi yeniden hareketlenmeye başlamıştı. Cuntanın depolitizasyon ve yozlaştırma politikalarına müdahale eden Devrimci Sol, daha sonra gecekondur yıkımlarına karşı Gazi halkı direnişinin de örgütleyicisiydi. Düzenlenen birçok kampanya ve yapılan onlarca şiddet eylemleriyle Gazi yine mücadelenin nabzının attığı bir yer obnuştur. 1 Mayıs 1989 günüydü. "Yaşasın 1 Mayıs-GOP Halkı" yazılı pankartıyla Taksim'e inen Gazi halkı kurşun yağmurlarına karşı taşla, sopayla direnmeyi o günlerde öğrendi. Mehmet Akif Dalcı'nın elindeki taşlar, yıllar sonra Gazi'de bir kez daha zulmün üzerine yağdırıldı.

Mezarlıkta biriken kalabalığın gözleri, şehit düşmüş savaşçıların mezarları üzerinde dolaşmaya devam ediyordu. Her şehit bir tarihi, direnişi, güzelliği, başeğmezliği anlatıyordu onlara. İşte Ali Özbakır'ın mezarı; 1 Mayıs'ta Mehmet Akif Dalcı'nın yanbaşıındaydı. Gazi şehitlerinden Tuncay Geyik de o gün 1 Mayıs'taydı. Tuncay 1989'da açılışı yapılan GOPKAD'ın yönetim kurulundaydı. GOPKAD, o yıllarda Gazi'de yapılan eylemlerin, Örgütlenmenin merkezi olmuş, halkın toparlanmasında, yeniden örgütlenmesinde önemli misyonlar üstlenmişti. Yüksel Güneysel ve Veysel Beysüren de bu okulda yetişmişlerdi. Hepsi buradaydılar. Ayaklanmanın mayasında, harcında, atılan taşında, molotofunda, sloganında onların emeği vardı.

KATİLLERİ İSTİYORUZ!

Eylül yıllarının öfkesini taşıyan Gazi halkının öfkesine 1990 atılımı ile birlikte SDB savaşçıları tercüman olmuştu. Yapılan cezalandırma eylemleri Gazitinin yüreğine su serpiyor, 12 Eylül'de yitirdikleri Mustafa ve Abdullah'ın katili işkenceci başkomiser İbrahim Çağlar'ın cezalandırılması ve diğer eylemler halka güven veriyor, Devrimci Sol her geçen gün Gazi halkıyla daha fazla kaynaşarak, kitleleşiyordu.

Gün oluyor, Gazi halkı emperyalist savaşa karşı Ortadoğu halklarına elini uzatıyor, gün oluyor Zonguldak maden işçilerinin direnişine omuz veriyor, genel direnişe katılıyordu. Boykotlarda, yürüyüşlerde, kepenk kapatmalarda hep başı çekiyordu.

90 Atılımı'nda Devrimci Hareketin GOP sorumluluğunu üstlenen Şerafettin Şirin ve şehit düştüğünde kızı henüz 40 günlük olan Tuncay Geyik, 1992 baharında Malatya dağlarında elde silah savaşarak şehit düşmüş ve Gazilileri bir kez daha yüreklerinden sarsmışlardı.

Sabo'ların mesajını almakta da gecikmemişti Gazili. Direnişten bir gün sonra Gazi Mahallesi SDB savaşçılarının silah sesleriyle uyanmıştı. Gazi hesap soruyordu.

Gazi halkı bu mezarlıkta birçok şehidini ölümsüzlüğe uğurlamıştı. Ali Rıza Karagöz'ün cenaze töreniydi. Halk şehidine sahip çıkmış, kepenkler kapatılmıştı. Polis ise mahalleyi abluka altına almış, terör estiriyor, cenaze için toplanan insanlara ateş açıyordu. Yolların tutulduğunu, polislerin sokaklarda pusu attığını gören halk cenazeye gelenleri evlerinde saklıyorlardı.

İşte böyleydi Gazili ile devrimci hareketin kopmaz bağları.

Sonra Veysel'i bağrına bastı Gazi halkı. Veysel, halk düşmanlarına yönelik bir cezalandırma eyleminde kahramanca çatışarak şehit düşmüştü. Veysel için haykırdıkları sloganların yankısı henüz kulaklarındaiken 23 Nisan 1993 günü İstanbul ve Dersim'den gelen iki ayrı haberle acısını dağıldı Gazi. İstanbul'da SDB komutanı İbrahim Yalçın, Dersim'de ise on iki gerilla şehit düşmüştü. Dersim şehitlerinin arasında Gazi'nin yetiştirdiği, Gazi'ye büyük emekleri geçen Ali Özbakır ve Be-

SALDIRAN DEVLET DİRENEN HALKTIR

hiye Canik de vardı.

Gazi toprakları şehitlerinin kanıyla sulanmış, kavga bu-
günlere böyle gelebilmişti. Gazi'de yetişen, mücadeleleri bu
topraklarda, bu okulda öğrenen ve halkının adaleti olan **Murat
Gül** de Ankara'da şehit düşmüş, ardından **Devrim Mehmet
Eroğlu** ve **Yüksel Güneysel** ölümsüzlüğe uğurlanmışlardı. Per-
pa'da şehit düşen **Mehmet** ve **Hakan** da bu mezarlıkta yatıyor-
du. Kimi 12 Eylül'ün zor yıllarında, kimi atılımında, darbe döne-
minde, kimi de partili savaşımızı sürdürdüğümüz yıllarda mü-
cadele etmiş, kavganın yükünü omuzlamış ve şehit düşmüş-
lerdi. Maksut'u da Adana'da şehit verdi Gazi halkı. **Maksut Po-
lat** Gazi'de halkın gecekondu mücadelesinde yetişmiş, önce
Malatya dağlarında gerilla olmuş, sonra da Toroslarda gerilla-
yı örgütlemek için gittiği Adana'da şehit düşmüştü.

Kurşun yağmurlarına rağmen taşla sopayla düşmanın üze-
rine yürüyen Gazi halkına bu gelenek şehitlerinden kalmıştı.
Gazi, yılların emeği, çabası ve kam, canı üzerine kurulmuştu.
Tüm bunları yaratanlar işte burada yatan şehitlerdi. Bu tarihin
sonucu ise üç gündür düşmanı bozguna uğratan Gazi ayak-
lanmasının kendisiydi.

Ayaklanma şehitleri marşlarla, sloganlarla toprağa veril-
dikten sonra kitle yavaş yavaş dağılmaya başladı. Kitlenin da-
ğılması henüz başlamıştı ki. Okmeydanı halkının tören için
geldiği görüldü. Gelenler zafer işaretleriyle karşılandı. Hep
birlikte bir tören daha yapıldı.

Törenin ardından halk yavaş yavaş Gazi mezarlığını terk et-
meye başladı.

Sokaklar hemen hemen boşalmıştı. Cemevinin önünde ise
Parti-Cepheliler duruyor, az evvel duydukları Ümraniye katli-
amını konuşuyorlardı. Faşizm kana doymamış, İstanbul'un
dört bir yanında direnişe omuz veren halka saldırdığı gibi,
Ümraniye'ye de saldırmış, ilk haberlere göre dört kişi şehit
düşmüştü.

ÜMRANIYE, GAZİ'NİN

KATİLLERİ İSTİYORUZ!

HEMEN YANIBAŞINDA ŞİMDİ

Ümraniye'de, Gazi katliamına yönelik ilk tepki, 13 Mart akşamı gösterilmiş, Cephelilerin öncülüğünde esnaf kepenkleri kapatmış, polisin terörüne rağmen halk eyleme sahip çıkmıştı. Ümraniye halkı her gün yaşadığı zulümden dolayı, Gazili kardeşlerinin acısını yüreğinde hissediyordu. 14 Mart'ta Ümraniye'de beş bin kişinin katıldığı bir yürüyüş gerçekleştirildi. Ümraniye halkı, katliamın hesabını sormak ve ayaklanmaya omuz vermek için en ön saflardaydı.

Aleviliğin yüzkarası din bezirganları Ümraniye'de de işbaşındaydı. Gazi'nin katilleriyle, 15 Mart günü düzenlenecek olan yürüyüşün pazarlığını bile yapmışlardı. Devrimcilerin eksikliğinden dolayı ilk anda bir dağınıklık yaşanmıştı. Ama çok sürmedi bu dağınıklık. "Gazi Halkı Yalnız Değildir" sloganlarıyla biraraya gelerek uzlaşmacıları ezip geçen halk E-6 karayolunu kesen polislere taşlar ve sopalar yağdırmaya başlamıştı. Faşistlere ait dükkanlar ve binalar da tahrip edilmiş, molotoflanmıştı.

Düşman ise tüm kallesliğini 30 Ağustos İlköğretim Okulu bahçesinde pusuya yatırdığı katilleriyle kismaya başladı. Gencecik bedenler, yaşlı insanlar kurşun yağmurları altında yere yığılıyor, ama Gazi ruhunu yaşatan halk kurşun yağmuru üzerine bedenlerini siper ederek yürüyordu. Bir yandan insanlar şehit düşüyor, yaralanıyor, bir yandan da yaralılarını, şehitlerini toplayan halk savaşımaya devam ediyordu. Sonra barikatlar kurulmaya başlandı. Barikatların kurulmasıyla birlikte katiller de bölgeyi terk ettiler. Halk katilleri iyi tanıyordu. "Katillerden Hesap Soracağız" sloganı yankılanıyordu durmaksızın. Gazi'de ayaklanmanın şehideri toprağa verilirken, Ümraniye'de direnen halk Genco Demir'i, İsmihan Yüksel'i, İsmail Baltacı'yı ve Hasan Puyan'ı şehit vermişti. 22 yaşındaki genç savaşçı Hakan Çabuk ise bu kervana on beş gün sonra katılacaktı. 52 yaşında 8 çocuk anası İsmihan Ana'yla, 22 yaşındaki Hakan Çubuk; yani genci yaşlısı, kadını erkeği tüm bir halk Ümraniye'de de ayağa kalkmış, zulümden hesap sormuştu.

SALDIRAN DEVLET DİRENEN HALKTIR

GAZİ'NİN HAK VE ÖZGÜRLÜK SAVAŞI DEVİRİMLE BİTER!

BARİKATIN DIŞINDAKİLERİ UNUTMAYALIM!

Ayaklanma bir saflaşmaydı. Ama bu saflaşma henüz tüm sonuçlarına ulaşmış, kesinleşmiş değildir. Çünkü o gün barikatın dışında olanlar, halkın isyanına set çekmeye çalışanların bir kısmı hala "halkın çıkarlarını savunma adına" ortalıkta dolaşabilmekte, hala Gazi'de de az sayıda da olsa taraftar bulabilmektedirler. Bu, Gazi halkının kendisine devrimciyim di-

yenlere karşı hoşgörüsü, çeşitli kaygılar, meşruluk arayışları, feodal bağlar gibi çok çeşitli etkenlerin sonucudur. Ama bu saflaşma her geçen gün derinleşmektedir ve daha kesin sonuçlara ulaşacaktır.

Gazi halkı, düşman karşısında olduğu gibi, kendisini halkın dostu olarak gösterenler önünde de 1995 Mart'ında yaşananları unutmamalıdır. Hatırlayalım o günleri; asla unutmayalım:

Katliamın hemen ardından acılı ve öfkeli halk karakola doğru yürümeye başlamıştı. Binlerce insan bir işkence ve zulüm yuvası olan Gazi karakoluna doğru yürüyor; düzenin zulüm yuvasından hesap sormaya gidiyordu. Ama, bu yürüyüşü durdurmaya çalışanlar da vardı.

BSP'liler (yani daha sonranın ÖDP'lileri), Kürt ulusalcılar, CHP'liler, din bezirganları kısaca silahlı ve silahsız tüm reformistler, "kitleyi kırdırırız" diyor, öfkeli kalabalığa geri dönmelerini salık veriyordu. "Kitleyi kırdırırız" diyenlerin aksine halkın o anda can ve mal kaygısı yok, hesap sorma isteği vardı. Can kaygısı taşıyanlar tatlı su devrimcileri, Alevi işbirlikçileri, kendilerine düzen içinde yer arayanlardı. Düzen içinde etliye sütlüye karışmadan yaşamak istiyorlardı. Halkın acısında, cezasında, zor gününde yanında olamazlardı. "Sakin olalım" demek; katleden, kaybeden, işkence yapan devletten hesap sorulmasını demekti. Halktan susmasını, boyun eğmesini istiyorlardı. Can güvenliği, onuru, namusu, özgürlüğü için ayağa kalkan halka, namusuna, onuruna, özgürlüğüne sahip çıkmamasını salık veriyor, onursuz bir yaşamı dayatıyorlardı. Ama bu yaklaşım, ülkemizde reformizmin neden gelişme zemini bulamayacağının da cevabıdır aslında. Reformizm herşeyi "yumuşatma" peşindedir; ama halkımızın hayat şartları, uğradığı saldırılar, yaşadığı çelişkiler o denli "yumuşak" değildir.

Halk bu nedenle onları dinlememiş, karakola yürümüş, onlarsa barikatın dışını tercih etmişlerdi. Barikatın önünde yanan ateş barikatın iki tarafını tüm çıplaklığıyla gösteriyordu. Savaşın şiddeti herkesi ait olduğu yere koymuştu.

Barikatın içi cıvıl cıvıldı. Çoluk çocuk, yaşlı genç, kadın erkek tüm bir halk oradaydı. Taşlar, sopalar, kalaslar vardı ellerinde. Sömürüye, zulme, namussuzluğa karşı oldukları için

oradaydılar. Korkuları, kaygıları, cesaretleri, sevinçleri, umutlarıyla oradaydılar. Paylaşılan güzellikleri, dayanışmaları, sahiplenmeleriyle oradaydılar. Canları ve mallarıyla oradaydılar. "Topraksı toprak, vatansa işte burası" diyordu yaşlı bir Gazili, vatan işte bu barikatların içiydi.

Barikatın dışında ise her türden düşman ve işbirlikçileri ve uzlaşmacılar kol geziyordu. Görünen düşman; halka kurşun sıkın, panzerlerle halicin üzerine yürüyen, katleden özel timler, polisler, askeri birliklerdi. Başka kimler vardı peki? Bazı cemevi yöneticileri ve her türden reformistler barikatın dışındaydılar. "Soğukkanlı olun" öğütlerinin dinlenilmemesinden sonra sanki bir seyirci gibi tribüne geçmiş, halkın akan kanını izliyorlardı. Bu savaşın izleyicisi olamazdı. Ya içindeydiler barikatın, ya da dışında; orta yeri yoktu, kalmamıştı.

Halka güvenmiyor, onu küçümsüyorlardı. Halkın savaşabileceğine inanmıyor; savaştan, silahlı mücadeleden, devrimden de vebadan kaçır gibi uzak duruyorlardı. Gazi'de halkın devrimci şiddeti, düşmanı olduğu kadar onları da korkutmuştu. Bu savaş barikatın dışında izleyenler, bu barikatın yıkılması halinde sıranın kendilerine geleceğini göremeyecek kadar körleşmişlerdi. Yeni Gazi'ler, yeni savaşlar olacaktı ve bugün tribünde oturmayı seçenler giderek karşı-devrime hizmet eden birer piyon olmaktan kurtulamayacaklardı.

Nitekim, halkın bu "uzlaşmacı-uzlaştırmacı" dostları, kısa süre sonra yapılacak olan KESK eylemlerini iptal ettiler. Böylece halk düşmanlarına rüştlarini ispatlıyorlardı. Oysa memurların eylemleri de halkın hesap sorduğu bir zemin olacaktı, ama onlar halkın hesap sormasından korkuyorlardı.

BARİKATIN DIŞINDAKİLER SEÇİM NUTUKLARI İÇİN GAZİ'DE ALDANMAYALIM!

12 Mart 1995'ten bugüne, Gazililer ikiyüzlülüklere de tanıkl oldular. İkiyüzlülük, özellikle seçim dönemlerinde doruğa çıktı.

Ayklanmadan yalnızca dokuz ay sonra Türkiye'nin gün-

deminde yine seçimler vardı. Katliam sırasında hükümet ortağı durumunda olan CHP bile Gazi'ye gelmiş, Gazililerden oy istiyordu. Hem de Alevilerin artık bu acıları yaşamaması için oy istiyorlardı. Acıları yaşatanlar kendileri değil miydi oysa?

Seçimler için bir de çatısını BSP ve HADEP'in oluşturduğu reformist bir blok kurulmuştu. "Emek Barış ve Özgürlük Bloku" adı verilen bu "birlik", bir kaç istisna dışında tümüyle "barikatın dışındakiler"den oluşuyordu.

Onlar da Gazi'deydiler. Katliam sırasında halkın yanında değillerdi. Gazi ayaklanmasını güçlendirecek başka eylemleri bile iptal ettirmişlerdi. Ama gelip "Gazi katliamının hesabını sorma" adına oy istediler. Bu reformist bloku "barikatın içindkilerden" de destekleyenler vardı. Parlamenter hayaller onları da sarmıştı. Kendilerine "Marksist Leninist Komünistler" diyorlardı, Gazi'den oy almayıp da nereden alacaklardı? Onlar da reformistlerle elbirliği içinde Gazi ayaklanmasını oya tahvil etme propagandasına giriştiler.

Ama hiçbiri beklediklerini bulamadılar Gazi'de.

1999 Nisan seçimleri öncesinde de aynı tablo var karşımızda. Yıllarca Gazi'nin yolunu unutanlar, davamızı görmezden gelenler, biz adalet isterken yanımızda olmayanlar, enerjilerini Meclisimizi, Gazi halkının sorunlarını çözmek için fedakarcaca çaba gösteren örgütlülüğümüzü her alanda etkisizleştirmek için harcayanlar, seçimler için yine karşımıza çıkmaya başladılar. Şehitlerimizi dillerine dolayacaklar yine. Çetelerden hesap sormaktan bahsedecekler, "barış"tan bahsedecekler.

Nasıl hesap soracaklar? TBMM'de yeni bir "soruşturma komisyonu" kurarak mı? Ya da Susurluk Devleti'nin DGM'lerinde başka göstermelik davalar açarak mı? Nasıl? Kiminle barışacağız; Ağar'ların, MGK'nın meclisiyle mi? Koç'ların, Sabancı'ların sömürü düzeniyle mi? Kimle?

Gazi'de TBMM hayallerini kimse yeşertemez artık. Kimse düzenin parlamentosunu veya bu parlamentoya girmeyi tek amaç edinmiş herhangi bir yasalıcı solu umut haline getiremez.

Gazilinin umudu var tabii. Umut, halkın hak ve adalet için ayağa kalkmasındadır. Gazi Cephelilerin önderliğinde ayağa

kalkmış, umudu barikatların arkasında bulmuştur. Gaziiinin umudu kendi savaşındadır. Yani halkın kurtuluş savaşında.

BİRLEŞEN HALKLAR YENİLMEZ

BİRLEŞELİM!

Barikatların içinde biri alevi biri de sünni olan iki kişi sohbet ediyor, kendi aralarında Aievilik-Sünnilik üzerine esprili konuşmalar yapıyorlardı. Barikatları birlikte örmüşlerdi. Yukarıdaki bir şantiyeden künkleri birlikte omuzlayarak getirmiş, barikatın önüne yığmışlardı.

Bunlar ayaklanma içinde ayrıntı gibi görünen yanlardı, ama son derece önemli ve belirleyiciydi. Ayaklanmanın gücünün bir yanında da bu birliktelik vardı. Alevi ya da Sünni, Türk ya da Kürt; aralarında ayrı gayrı yoktu. 24 saat içiçeydiler. Hani deyim yerindeyse tavukları birbirine karışırdı. Acılarının, sevinçlerinin, umutlarının birbirine karıştığı gibi. Gecenin ilerleyen saatleriydi. Gazili halk barikatın başında bekliyor, kimileri halaylar çekiyor, marşlar söylüyor; kimileri de yanan ateşin etrafında çömelmiş, sohbet ediyordu. Bir market sahibi (ki Sünniydi) o sırada elinde ekmeklerle çıkageldi. Ekmeklerin arasına dükkanından öteberi koymuş, direnişçilere getirmişti. Yine Alevisi-Sünnisi tüm halk barikata çuval çuval yiyecekler taşıyor; yaşlı kadınlar insanların içi ısınsın diye barikata sıcak çaylar getiriyorlardı.

12 Mart akşamı kahvehaneleri tarayanlar bu kardeşliği dinamitleyeceklerini sanmışlardı. Katliamın hemen ardından basın ve televizyonlarda çıkan kontrgerilla kaynaklı haberler de aynı amacın ürünüydü. Oligarşinin, Osmanlı'dan devraldığı bir böl-yönet politikasıydı bu. Halkı bölersen daha kolay ezip, sömürürsün. Politikaları bu işte. Alevi-Sünni... Kürt-Türk... Kısacası bizi bölüp, birbirimize düşman ederek kendi pis egemenliklerini sürdürmek isterler. Düşman bu politikayı daha önce Maraş'ta, Çorumda, Sivas'ta denemişti. Ama Gazi'de tutmadı. Hangi milliyetten ve mezhepten olursa olsun halk, gerçek düşmanına yöneldi ve hesap sordu,

Gazi barikatları, ezilen halklarımızın birliğini ve kardeşliğini simgeliyordu. Kimi kerestesini, benzinini, ekmeğini, çayını,

kimi taşını, sopasını... Çok daha önemlisi hepsi de canlanın, umutlarını getirmiş, barikatın içine, alevlerin ortasına bırakmışlardı. Ayaklanan halk, birleştiğinde ne kadar büyük bir güç olduğunu görmüştü. "Koca devlet" birlik içindeki bu halk karşısında defalarca diz çökmüş; panzerler, mermiler onların bedenleri, yürekleri, taşı, sopası, birliği, beraberliği karşısında çaresizleşmişti.

Düşmanın böl-yönet politikasına karşı halkın politikasının ne olması gerektiği Gazi'de çok somut görüldü: Birleşen Halklar Yenilmez!

ÖZGÜRLÜĞE GİDEN YOL SAVAŞMAKTAN GEÇİYOR SAVAŞALIM!

Kızıldere'den günümüze Anadolu'da süren silahlı savaş beraberinde birçok değer ve gelenek yarattı. Mahir'lerle başlayan teslim olmama tavrı, yeni destanlarla büyütüldü. Cephe-liler gerek zindanlarda, gerekse de dışarıda çatışmalarda, direnişlerde, kuşatıldıkları üslerde zulme teslim olmamış, halklarımıza nasıl direnilmesi, nasıl savaşılmaması gerektiğini göstermişlerdi. 12 Temmuz'da "Bize Ölüm Yok" diyenler, Çiftehavuzlar'da "Hadi Cesaretiniz Varsa Gelin" diyen Sabo'lar, Adana'da silahlanmadığı halde düşmana teslim olmayan ve duvarlara kanlarıyla umudun adını yazan Esmal'lar, Bağcılar'da ölüme tilili çeken Güner'ler, Anadolu halklarının bilincinde, yüreğinde derin izler bırakmış, devrim şehitlerinin mesajı alınmıştır.

Gazi halkı kurşun yağmurları üzerine taşla, sopayla giderken örnek aldığı tavrı şehitlerin yarattığı bu gelenektir. Cephe-lilerin yarattığı bu gelenekler Gazi'de tek tek örnekler olmaksızın çıkmış, onbinler ölümün üstüne cesaretle giderek bir kitle kahramanlığı yaratmışlardır.

Halkın kuşatma altında teslimiyeti bir an bile düşünmemesi, her şeyi bir silaha dönüştürerek düşmana karşı direnmesi, Sezgin Engin'in kanıyla "DHKP-C" yazarak şehit düşmesi bu geleneğin artık kitleselleştiğinin, halklaştığının örnekleridir. Cephelilerin teslim olmama, faşizme meydan okuma,

her şeyi silaha dönüştürme gelenekleri halkın bilincinde yer etmiş ve Gazi'de somut olarak ortaya çıkmıştır.

Düzenin kendilerine verecek bir şeyi olmadığını, bizzat yaşayarak görmüşlerdi. Düzenin ne kurumları, ne de partileri halkın derdine çare olamamış, aksine sorunlarının kaynağı hep bunlar olmuştu. Halk aç bırakılmıştı, iliklerine kadar sömürülmüştü, zulmün ise en pervasızına maruz kalmıştı. Kaybedecek bir onuru, namusu vardı ve düşman onu da ayaklar altına almak, çiğnemek istiyordu. Direnmek gerekiyordu. Vatan için, namus ve onur için, ekmek için, özgürlük için direnmek ve kazanmak gerekiyordu. Direnmedikleri durumda hiç kimsenin kendilerine bunları bahşetmeyeceğini anlamışlardı. Kahvelerin taranması sonrası bir genç "kahvelerde oturarak ölümü beklemektense, savaşarak onurluca ölürüm" diyerek, artık başka çarelerinin kalmadığını söylüyordu. "Yavrularımıza daha güzel bir dünya bırakabilmek için savaşmak gerektiğini biliyorduk, ölümden korkmuyorduk" diyen Gazili, gelecek güzel günlerin nasıl kazanılması gerektiğini özetliyordu. İşte bundan dolayıdır ki, halk, üzerine doğrultulan silahlara aldırmamış, kurşun yağmurlarına karşı ölümün üzerine yürümüş, düzenin şiddetine karşı kendi meşru şiddetini dayatmıştı. Gazi ayaklanması tüm yönleriyle olduğu kadar bu gerçeğiyle de Anadolu halklarına güçlü mesajlar vermiş, zafere giden yolun savaşmaktan geçtiğini, düşmana böyle diz çöktürülebileceğini göstermiştir.

GAZİ TERÖRE TESLİM OLMUYOR DİRENELİM!

1998in Mart'ıydı. Gazi'liler anmaya hazırlanıyorlardı. Ayaklanmanın yıldönümüne kitlesel katılımı sağlamak için 8 Mart'ta afiş asan Gazi şehidi Sezgin Engin'in babası Mahmut ENGİN ve beş Halk Meclisi üyesi, afiş asma sırasında polisin saldırısına uğradılar ve gözaltına alındılar.

Gazi halkı yarım saat sonra cemevi önünde toplanmıştı. Halk Meclisi üzerindeki baskılara son verilmez ve gözaltındakiler bırakılmazsa karakola yürüneceği açıklaması yapıldı. Bekleyiş akşama kadar sürdü. Akşam aynı zamanda 8 Mart

Emekçi Kadınlar Günü kutlaması vardı. 8 Mart kutlamasının normal programı sürdürülürken, bir kez daha Halk Meclisi üyeleri bırakılmazsa karakola yürüneceği anons edildi. Karakolun oyalamayı sürdürmesi üzerine Gazi Halk Meclisi pankartı ardında toplanan kitle "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Halk Meclisleri Gücümüzdür" sloganlarıyla karakola doğru yürüyüşe geçti... Sonuç, gözaltına alınanların bırakılmasıydı.

1998'in son ayları. Gazi'de polis terörü sürüyor. Kasım ayının başlarında Gazi'deki kültür merkezi basılıyor, evler, işyerleri basılıyor, yine gözaltılar... Gazililer yine toplanıyor. Yüzler yürümeye başlıyor, sayı bine ulaşıyor. Esnaf kepenk kapatıyor. Hedef yine karakol. Gözaltındakiler serbest bırakılıyor.

Gazi'de mücadele böyle yürüyor. Semt her vesileyle polis ablukasına alınıyor. Korkuyla, kaygılarla teslim almaya çalışıyorlar Gazi'yi. Gazi direniyor. Halk Meclisi'ne saldırılıyor. Meclis çalışmalarına devam ediyor.

Gazi, bugün tüm gecekondu semtleri içinde en yoğun polis terörüne maruz kalan semttir. Çünkü Gazi bir kez ayaklanmıştır. O ayaklanmanın korkusunu bir türlü içinden atamaz oligarşi. Çünkü Gazi tüm baskılara karşı hak ve adalet için mücadeleye devam etmektedir. Gazi'de atılan her slogan dalga dalga yayılmaktadır. Gazi'den yükselen ve susturulamayan bu ses korkutuyor oligarşiyi.

Gazi bu koşullarda yaşamaya alıştı, ama asla kanıksamıyor. Zulüm, günlük hale gelmiş olsa da tavır koymaktan vazgeçmiyor.

Çünkü Gazi halkındır. İşkencecilerin, kontrgerilla katillerinin Gazi'nin sokaklarını işgaline izin vermeyeceğiz.

GAZİ HALKI SAVAŞMAYA DEVAM EDİYOR KAZANACAĞIZ!

Gazi ayaklanması ülkemiz devrim tarihinde bur dönüm noktası olmuş, tarihe kanla yazılmıştır. Bu onur, halkın bilincinde isyan etmenin, savaşmanın meşruluğunu yaratarak ölümsüzleşen halk kurtuluş savaşçılarının ve yoksul kondular

arasında yaşam mücadelesi verirken kahramanlaşarak şehit düşen ayaklanma şehitleridir. Onlar zulme ve sömürüye karşı ayaklanmanın meşruluğu ile savaşıp, tüm milliyetlerden ve mezheplerden Anadolu halklarının kurtuluş inancı, özgür bir yaşam umudu ve onuru oldular.

O günlerden bu yana kurtuluş savaşı, onur ve umut Cephe-
li'lerin savaşında daha bir büyüdü, halklaştı, yayıldı. Gazi halkı, bu savaşın büyütülmesinde oğulları, kızları, örgütlenmeleri ile yer aldılar. Bu savaşın kendi savaşları olduğu bilinciyle, her şeyleriyle katıldılar bu kavgaya.

Cephe savaşçıları Süleyman Örs ve Ali Haydar Çakmak bunlardan sadece ikisiydi. Onlar ayaklanmanın coşkusu, inancı, umudu ile Cephe gerillaları olarak ölümsüzleştiler.

Süleyman Örs, 9 Haziran 1997'de Susurluk devletinin katilleri tarafından katledildi. Şehit düşerken aynı Sezgin gibi kanıyla "DHKC" yazmaya çalışıyordu. Bu bir gelenektir. Direnip teslim olmama geleneğiydi. Bu bir Cephe geleneğiydi ve böylesi kahramanlıklar Cepheli'lere Özgüydü. Süleyman bu geleneği kahramanca taşımasını bildi.

Ayaklanmanın önderlerinden olan Ali Haydar Çakmak ise aynı umudu ve inancı Cephe gerillası olarak Karadeniz dağlarına da taşıdı. Artık Gazi Ayaklanmasının genç önderlerinden Ali Haydar bir gerilla komutanı, dağların şahanı olmuştu. Halk düşmanlarına karşı, ayaklanmanın barikatlarında nasıl umudu savunmuşsa aynı öfke ile Karadeniz dağlarında da vurmuştu. Hesap sordu. 5 Ağustos 1997 tarihinde yanındaki yoldaşı Bülent Pak'la omuz omuza çatışarak Karadeniz dağlarında ölümsüzleşti.

Gazi halkı, oğullarını kızlarını bu savaşa katarken, bununla da kalmadı. Bu savaşın halkın savaşı olduğu bilinciyle Gazi halkı olarak kendi öz örgütlenmelerini kurup Susurluk devletinin karşısına hep birlikte çıktılar. Kuşkusuz ayaklanmadan bugüne Gazi halkı defalarca saldırıya uğradı. Evler basıldı, kitlesel gözaltılar yaşandı. Defalarca işkenceli sorgular yaşandı. Onlarca Gazili tutsak alındı. Ama Gazi halkı şehitlerine layık olmanın gururunu asla terk etmedi. Alınlarına teslimiyet lekesini sürmediler. Tüm saldırılara rağmen "Adalet İstiyoruz" şiarıyla halk düşmanlarının üstüne üstüne yürüdük, yürüyoruz.

Şehitlerimize and olsun ki, bu yürüyüş hiç durmayacak!..

ŞİMDİLİK SON SÖZÜMÜZ ÖRGÜTLENELİM!

Gazi ayaklanmasının ardından Haziran Yayınevi tarafından yayınlanan "GAZİ; Gecekondulardan Geliyor Halk" adlı kitapta şöyle deniyordu.

"Gazi;

Örgütlenin diyor.

Savaşı Yayın diyor.

Tüm devrimciler, tüm emekçiler birlikte olmalıyız diyor

Gazi.

Silahlanmalıyız diyor.

Görevlerimiz büyük, kavgamız büyük, hedefimiz büyük, hesaplarımız da büyük olmalı diyor.

Gazi'ye kulak vermek halka karşı sorumluluktur.

Gazi'den öğrenmek devrimi istemektir." (Gazi, S.287)

Devrimi istiyoruz.

Çünkü halkın iktidarını İstiyoruz ve halkın iktidarının devrimsiz mümkün olmadığını görüyoruz.

Yolumuz, suyumuz, elektriğimiz için de mücadele edeceğiz, devrim için de. Zaten bunlar birbirinden bağımsız da de-

Cepheliler Gazi'nin kuruluşundan bu yana mücadelenin bu bütünlüğü içinde oldular. Farklı gruplar da oldu Gazi'de. Ama tüm teorik tartışmalar, yaşanan sorunlar bir yana, yalnızca şuna bakalım; Yaptıklarından bugüne kalan, iz bırakan ne vardır? Bu soruya kimse verecek olumlu bir cevap bulamaz. Gazi'ye bu anlamda kattıkları bir şey yoktur.

Cepheliler, Halk Meclislerinin kuruluşuna önderlik yapmış, Şehitliğin açılışına önyak olmuş, maddi yanından hamallığına kadar şehitliğin her işini üstlenmiş, Susurluk sürecinde Gazililerin öfkesine, tepkisine önderlik etmiş, Gazi Davası'nın sahiplenilmesi ve kamuoyuna maledilmesi için her türlü bedeli Ödeyerek büyük bir kararlılık ve fedakarlık ortaya koymuştur. Kanını dökmüştür Gazi'ye. Gazili görmüştür, "Kurtuluş Kavgada, Zafer Cephede"dir.

Kuruluşundan bu yana Gazi'li her sorunda yanbaşında Gazi Halk Meclisi'ni, hatta diğer gecekondü semtlerindeki Halk Meclislerini bulmaktadır. Gazi'nin tüm sorunları Halk Meclisi'nin sorunlarıdır. Çünkü Meclis, halkın kendi örgütlülüğüdür. Halkın sorunlarını başkalarından dinleyerek, bir yerlerden okuyarak değil, yaşayarak bilir. Bu yüzden sunduğu çözümler, önerdiği mücadele perspektifleri Gazi'nin, halkın, ülkemizin gerçeklerine uyar.

Sorunlarımızı kendi başımıza çözemeyiz.

Adalet isteğimizi kendi başımıza duyuramayız.

Gazi'yi sindirmeye çalışan teröre örgütsüz direnemeyiz.

Çare; MECLİSLERDE ÖRGÜTLENECEĞİZ!

Hak ve adalet için mücadeleye Meclislerimizle devam edeceğiz!

Gazi'nin başı hep dik olacak.

İşkencecilere Gazi'nin sokaklarını, Gazilinin onurunu çiğnetmeyeceğiz!

Şehitlerimize sahip çıkmaya, ayaklanmamızın yıldönümlerinde Gazi sokaklarını, meydanlarını doldurmaya devam edeceğiz!

Gazi hesap sormaya devam edecek!

Gazi bağımsız, demokratik bir ülke istemekten,

Gazi halkın anayasası için, halkın iktidarı için mücadeleden vazgeçmeyecek.

İNANIYORUZ VE EMİNİZ Kİ; TÜRKİYE

HALKLARI KAZANACAK!

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZÜMÜZ	5
12 MARTTAN BUGÜNE	9
Gazi Üzerinde Oyunlar - "Kötü Örnek Yokedilmeli"	10
Gazi Şehitliği Açıldı - Halktılar Onurluydular	12
Gazi, Ümraniye Şehitleri	14
Halk Meclisleri - Birliğimiz Gücümüzdür	24
Gazi Ayaklanmasının Yıldönümleri: "Ayaklanmamız Bitmiş Değil"	30
Susurluk Eylemleri	35
GAZİ DAVASI HALKIN DAVASIDIR	37
KATLİAM VE DİRENİŞ	50
GAZİ'NİN HAK VE ÖZGÜRLÜK SAVAŞI DEVİRİMLE BİTER	
Unutmayalım	85
Aklanmayalım	87
Birleşelim	89
Savaşalım	90
Direnelim	91
Kazanacağız	92
SON SÖZÜMÜZ: ÖRGÜTLENELİM!	94

**GAZİ KATİLLERİ
İSTANBUL'DA YARGILANSIN!**

**TERÖR GAZİDE DEĞİL
MECLİSTE ARANSIN!**

GAZİDE DEVLET TERÖRÜNE SÖZ

**GAZİ HALKI DEĞİL
ÇETELER YARGILANSIN**

**TÜM İNANÇLARA
ÖZGÜRLÜK İSTİYORUZ!**

**ÖZGÜR, BAĞIMSIZ, DEMOKRATİK
BİR ÜLKE İSTİYORUZ!**

ADALET İSTİYORUZ!

GAZİ HALKI